

รายงานการวิจัย

พฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

A Study of Rajamangala University of Technology Krunhthep Students'

Behavior in Wearing Uniform

นายบุญสม

ศรีกรรณ

นายชัยศักดิ์

คล้ายแดง

โครงการวิจัยทุนสนับสนุนงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

งบประมาณผลประโยชน์ ประจำปี 2555

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

รายงานการวิจัย

พฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

A Study of Rajamangala University of Technology Krunhthep Students'

Behavior in Wearing Uniform

นายบุญสม ศรีกรรณ
นายชัยศักดิ์ คล้ายแดง

โครงการวิจัยทุนสนับสนุนงานวิจัยของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

งบประมาณผลประโยชน์ ประจำปี 2555

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้ได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ งานวิจัยฉบับนี้ได้สำเร็จลุล่วงตามเป้าหมายได้ด้วยดี โดยผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์การสนับสนุนงบประมาณ การทำงานวิจัยจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพด้วยเงินงบประมาณรายได้ประจำปีงบประมาณ 2555 จนทำให้งานวิจัยฉบับนี้สมบูรณ์ด้วยดี

ขอขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ชูจิตร์ รินทวงศ์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมพร สุขะ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จิราภรณ์ พงษ์ศรีทัศน์ ที่ช่วยตรวจสอบเครื่องมือในการทำวิจัยเป็นอย่างยิ่ง

ขอขอบคุณ นางสาวชลาลัย ก้าสุไร ที่ให้ความร่วมมือในการหาข้อมูลในการทำวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี

ขอขอบคุณท่านผู้มีพระคุณอีกหลาย ๆ ท่านที่มีได้กล่าวนามในนี้ ได้ช่วยเหลืองานวิจัยฉบับนี้สำเร็จเป็นรูปเล่มที่สมบูรณ์

คุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัยฉบับนี้ ขอบมอบเป็นคุณประโยชน์แก่มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพเพื่อนำไปบริหารจัดการต่อกองพัฒนานักศึกษาต่อไป

นายบุญสม ศรีกรรณ

นายชัยศักดิ์ คล้ายแดง

ชื่อโครงการวิจัย : พฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี

ราชมนังคกรกรุงเทพมหานคร

A Study of Rajamangala University of Technology Krunhthep Students'

Behavior in Wearing Uniform

ชื่อผู้วิจัย

: นายบุญสม ศรีกรรณ

หัวหน้าโครงการวิจัย

นายชัยศักดิ์ คล้ายแดง

ผู้ร่วมโครงการวิจัย

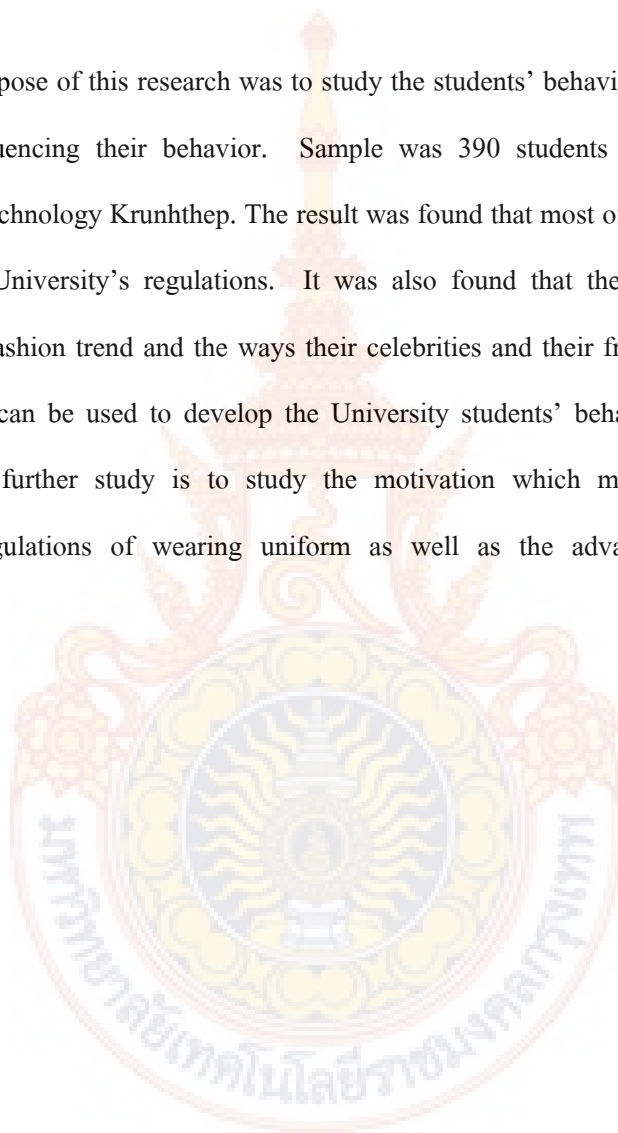
บทคัดย่อ

การศึกษาครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมนังคกรกรุงเทพมหานคร และปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา โดยผู้วิจัยได้ทำการสุ่มตัวอย่างจากนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมนังคกรกรุงเทพมหานคร จำนวน 390 ตัวอย่าง โดยพบว่านักศึกษาส่วนใหญ่ยังแต่งกายไม่ถูกกฎระเบียบของทางมหาวิทยาลัย อีกทั้งสิ่งแวดล้อมภายนอกยังมีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ไม่ว่าจะเป็นอิทธิพลจากด้านแนวโน้มแฟชั่น ด้านคาราน์กร็อง ด้านกลุ่มเพื่อน โดยผลการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถนำไปพัฒนาการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมนังคกรกรุงเทพมหานคร ให้ดียิ่งขึ้น ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไปคือ ควรศึกษาถึงแรงจูงใจใดที่สามารถทำให้นักศึกษาปฏิบัติตาม ศึกษาถึงการแต่งกายที่ดี และข้อดีของการแต่งกายที่ถูกกฎระเบียบ

A Study of Rajamangala University of Technology Krunhthep Students' Behavior in Wearing Uniform

Abstract

The purpose of this research was to study the students' behavior in wearing uniform and the factors influencing their behavior. Sample was 390 students studying at Rajamangala University of Technology Krunhthep. The result was found that most of the students' uniform did not match the University's regulations. It was also found that the factors influencing their behavior were fashion trend and the ways their celebrities and their friends dressed. The result from the study can be used to develop the University students' behavior in wearing uniform. Suggestion for further study is to study the motivation which makes students follow the University's regulations of wearing uniform as well as the advantages of following the regulations.

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	ก
สารบัญตาราง	ค
สารบัญภาพ	จ
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นของปัญหา	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
1.3 ขอบเขตการวิจัย	2
1.4 กรอบแนวความคิดในการวิจัย	3
1.4 วิธีดำเนินการวิจัยโดยสรุป	4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
1.6 นิยามศัพท์	5
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 ทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์	6
2.2 เอกสารหรือตำราที่เกี่ยวข้อง	9
2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	16
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	17
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	20
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	20
บทที่ 4 ผลการวิจัย	
4.1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ	22
4.2 พฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ	24
4.3 ปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ	35

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

บทที่ 5	การสรุปผลการอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
5.1	สรุปผลการวิจัย	40
5.2	อภิปรายผลการวิจัย	43
5.3	สิ่งที่ค้นพบใหม่จากการศึกษา	45
5.4	ข้อเสนอแนะ	45
5.5	ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป	45
บรรณานุกรม		46
ภาคผนวก ก		48

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี ราชมนกคกรงเทพ	22
ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของเลื่อที่นักศึกษาใส่มาเรียนในภาพรวม	24
ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนของเลื่อที่นักศึกษาใส่มาเรียนระหว่างชายและหญิง	24
ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของกระโปรง/กางเกง ที่นักศึกษาใส่มาเรียนในภาพรวม	25
ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนของกระโปรง/กางเกง ที่นักศึกษาใส่มาเรียนระหว่างชายและหญิง	25
ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนและร้อยละของรองเท้า ที่นักศึกษาใส่มาเรียนในภาพรวม	26
ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนของรองเท้า ที่นักศึกษาใส่มาเรียนระหว่างชายและหญิง	26
ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนและร้อยละของเครื่องหมายของสถาบัน ที่นักศึกษาใส่มาเรียนในภาพรวม	27
ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวนของเครื่องหมายของสถาบัน ที่นักศึกษาใส่มาเรียน ระหว่างชายและหญิง	27
ตารางที่ 4.10 แสดงจำนวนและร้อยละของเครื่องประดับ ที่นักศึกษาใส่มาเรียนในภาพรวม	28
ตารางที่ 4.11 แสดงจำนวนของเครื่องประดับ ที่นักศึกษาใส่มาเรียนโดยละเอียด	29
ตารางที่ 4.12 แสดงจำนวนของเครื่องประดับที่นักศึกษาใส่มาเรียนระหว่างชายและหญิง	31
ตารางที่ 4.13 แสดงจำนวนและร้อยละของทรงผมที่นักศึกษาทำมาเข้าเรียนในภาพรวม	33
ตารางที่ 4.14 แสดงจำนวนของทรงผม ที่นักศึกษาทำมาเข้าเรียนระหว่างชายและหญิง	34
ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็น ต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน	35
ตารางที่ 4.16 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็น ต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ด้านสื่อ	36
ตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็น ต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ด้านดารา/นักร้อง	37

สารบัญตาราง (ต่อ)

	หน้า
ตารางที่ 4.18 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็น ต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ด้านแนวโน้มนั้แฟชั่น	38
ตารางที่ 4.19 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็น ต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา รวมทุกด้าน	39

สารบัญภาพ

หน้า

ภาพที่ 1.1	แสดงตัวแปรอิสระและตัวแปรตามที่เป็นปัจจัยต่อพฤติกรรมการแต่งกาย ชุดนักศึกษา	3
ภาพที่ 2.1	แสดงการกำหนดซึ่งกันและกันของปัจจัยทางพฤติกรรม (B) สภาพแวดล้อม (E) และส่วนบุคคล (P) ซึ่งได้แก่ ปัญญา จีวรภาพ และสิ่งภายในอื่น ๆ ที่มีผลต่อการเรียนรู้และการกระทำ	6

บทที่ 1

บทนำ

(Introduction)

1.1 ความเป็นมาของปัญหา

เครื่องแบบชุดนักศึกษาจัดอยู่ในระเบียบของแต่ละสถาบันที่กำหนดขึ้นตามนโยบายของรัฐในแต่ละระดับให้เป็นไปตามมาตรฐาน ซึ่งชุดนักศึกษานั้นเป็นเสมือนสัญลักษณ์ของแต่ละสถาบันเป็นการสร้างวินัย มีความรับผิดชอบทำให้รู้สึกถึงความปลอดภัยเป็นสิ่งที่ดึงดูดน่าภาคภูมิใจ อาจแสดงถึงความรู้ความสามารถ สติปัญญา ซึ่งในปัจจุบันจะเห็นได้ว่าการแต่งกายของนักศึกษาทั้งชายและหญิง ในระดับอุดมศึกษาโดยเฉพาะนักศึกษาสังกัดมหาวิทยาลัยของรัฐบาลและ มหาวิทยาลัยของเอกชน ทั้งใน กรุงเทพมหานคร และต่างจังหวัด อยู่ในเกณฑ์ที่ค่อนข้างน่าเป็นห่วง นิสิตนักศึกษาทั่วประเทศมักจะแต่งกายล่อแหลม โป๊ ไม่เหมาะสม นักศึกษาหญิง นิยมสวมใส่เสื้อฟาร์ครูป ปลอยชายเสื้อออกมานอกกระโปรง นุ่งกระโปรงสั้นและมักสวมรองเท้าแตะ หรือ รองเท้าแฟชั่น รวมทั้งผมมักจะฉีกระเบียบอยู่เป็นประจำ เช่น ปลอยผมยาว ทำสีผม หรือทำผมตามกระแสแฟชั่น ตามดาราทั้งใน และต่างประเทศ ที่กำลังนิยม ส่วนนักศึกษาชาย ก็มักแต่งกายที่ไม่เหมาะสม เช่น ชอบสวมใส่รองเท้าแตะ สวมใส่เสื้อออกนอกกางเกง ปลอยชายเสื้อ ส่วนกางเกงที่สวมใส่มักเป็นขาเคฟไฟดอว์ต้า โชว์บ็อกเซอร์ที่สวมอยู่ข้างในซึ่งมองเห็นแล้ว ไม่เหมาะสมกับนักศึกษาเป็นอย่างยิ่ง นักศึกษาอาจเข้าใจว่า เป็นสิ่งให้ตนเองดูดีมีรสนิยม

ปัญหาการแต่งกายที่ไม่เหมาะสม ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษาทางกระทรวงวัฒนธรรม (สมัยคุณหญิง ไชยศรี ศรีอรุณ) ร่วมกับกระทรวงศึกษาธิการ (สมัย รศ.ดร. วรากรณ์ สามโกเศศ) และสถาบันอุดมศึกษาทั่วประเทศ จำนวน 30 แห่ง ร่วมกันกำหนด “วาระแห่งชาติ” ว่าด้วยการจัดระเบียบการแต่งกายของนักศึกษา ซึ่งช่วงนั้นก็เกิดกระแสต่อต้านในมุมมองของสิทธิมนุษยชน เช่น จากการเผยแพร่ วารสารสื่อสังวาส เรื่อง “การใช้อำนาจควบคุมเด็ก คือวาระแห่งชาติ” ของ หทัยรัตน์ สุดา (2550) จากบทความเรื่อง การแต่งกายของนักศึกษา กับอำนาจ ของบัณฑิต ไกรวิจิตร (2550) ทำให้การรณรงค์นั้นยังไม่ประสบผลเท่าที่ควร ซึ่งทำให้กลายเป็นประเด็นที่ว่าชุดนักศึกษา เป็นปัญหาหรือไม่ อย่างไรก็ตามยังมีหน่วยงานที่เกี่ยวข้องรวมถึงสถาบันการศึกษาหลายแห่งร่วมกัน ระดมความคิดเห็นเพื่อหาแนวทางเพื่อการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น ตัวอย่างเช่น จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย (2552) ได้กล่าวถึงโครงการ “อีกนิด เพื่อจุฬา” (A bit more project) ที่เป็น

โครงการรณรงค์ ในเรื่องของการแต่งกายของนักศึกษาที่ถูกระเบียบ ผ่านสื่อประชาสัมพันธ์ในรูปแบบต่างๆ ที่ผ่านมา

ปัญหาที่เกิดขึ้น กับกลุ่ม เยาวชน ดังกล่าว จะเห็นได้ว่า ยังขาดการปลูกฝัง ในด้าน คุณธรรม จริยธรรม อย่างยั่งยืน อาจจะมีอยู่บ้างแต่ไม่เกิดผลที่ถาวร ในขณะที่สังคมไทยต้องการ เห็นภาพการพัฒนาเยาวชนไทย ไปสู่การเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ มีความสมบูรณ์ ทั้งทางร่างกายและ จิตใจ มีสติปัญญามีความรู้และคุณธรรม มีจริยธรรมและวัฒนธรรม ในการดำรงชีวิต สามารถอยู่ ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

ผลสำรวจเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา (ศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร : 2550) พบว่าการแต่งกายของนักศึกษาในปัจจุบัน เป็นปัญหาค่อนข้างน่าเป็นห่วงและควร ได้รับการแก้ไขอย่างเร่งด่วน รวมทั้งยังได้กล่าวถึงการแต่งกายที่ไม่เหมาะสมจะก่อให้เกิดปัญหา อาชญากรรม อาทิ การล่อลวงละเมิดทางเพศ การข่มขืน ปัญหาจี้ปล้น วิ่งราว ชิงทรัพย์ รวมถึงทำให้ เสื่อมเสียชื่อเสียง ของสถาบัน และของตนเอง ไปจนถึงขัดกับวัฒนธรรมดั้งเดิมของไทย

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ว่ามีพฤติกรรมใดที่เป็นปัญหาการแต่งกายของนักศึกษา ที่แต่งกายไม่ถูกต้อง และไม่เหมาะสม ผลงานวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาการแต่ง กายชุดนักศึกษาและเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาการบริหารจัดการต่อกองพัฒนานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ต่อไป

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 ศึกษาวิจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา คณะ รายได้ต่อเดือน และที่พักอาศัย

1.2.2 เพื่อศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

1.2.3 ศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยราชมงคลกรุงเทพ ได้แก่ กลุ่มเพื่อน กลุ่มนักร้องดารา สื่อมวลชน และแนวโน้มแฟชั่น

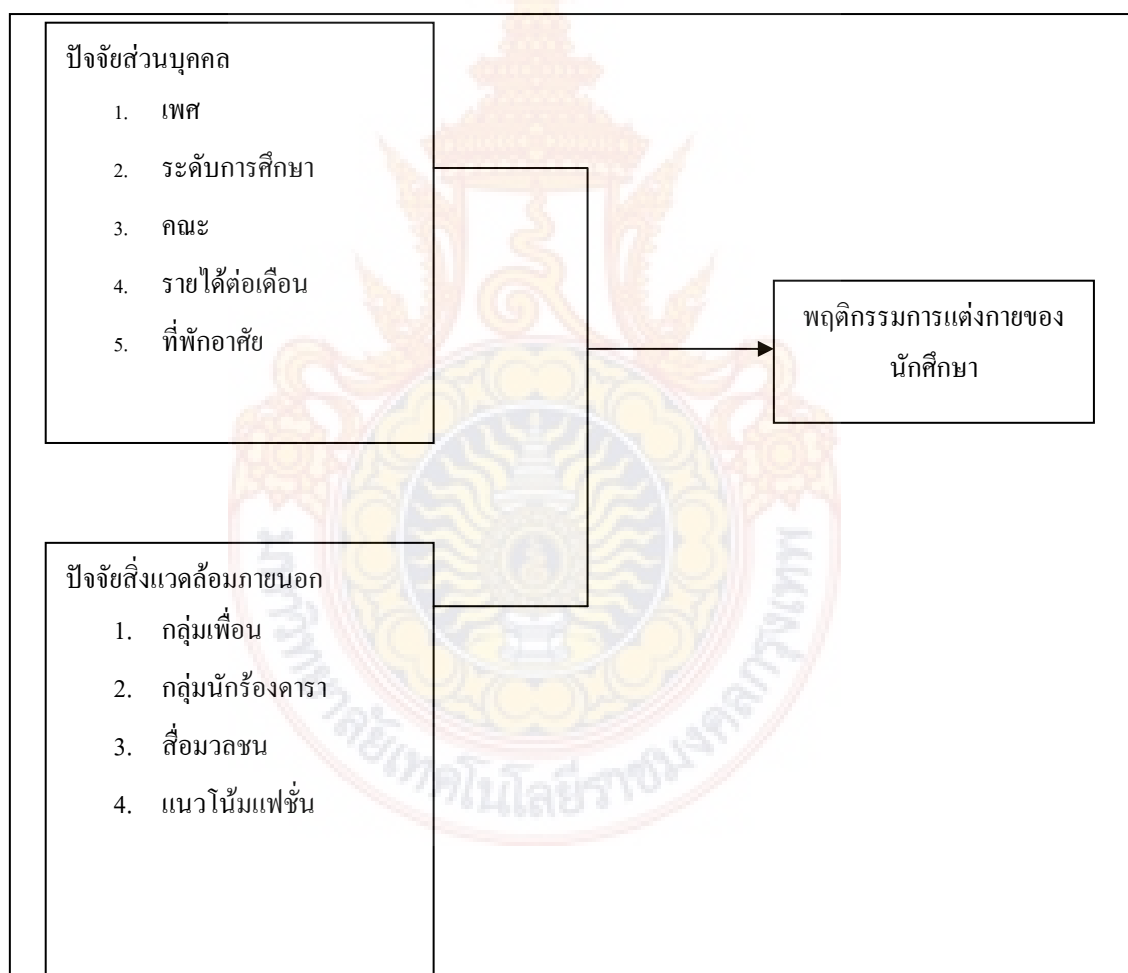
1.3 ขอบเขตของการวิจัย

ผู้วิจัยได้เก็บข้อมูลจากนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ชั้นปีที่ 1-4 ทั้ง 7 คณะ 1 วิทยาลัย (คณะศิลปศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะครุศาสตร์ อดสาหกรรม คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ คณะบริหารธุรกิจ และ วิทยาลัยนานาชาติ) โดยศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษา

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา คณะ รายได้ต่อเดือน และที่พักอาศัย และศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ได้แก่ กลุ่มเพื่อน กลุ่มคารานักร้อง สื่อมวลชน และแนวโน้มแฟชั่น

1.4 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

จากการประมวลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรในเรื่องศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดปัจจัยแต่ละด้านโดยอาศัยทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ Bondura (อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 1549, หน้า 47-52) เป็นแนวทาง ดังภาพที่ 1.1

ภาพที่ 1.1 แสดงตัวแปรอิสระและตัวแปรตามที่เป็นปัจจัยต่อพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษา
ที่มา : สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต, 1549, หน้า 47-52

จากกรอบของงานวิจัย อธิบายได้ว่าตัวแปรที่นักศึกษาประกอบไปด้วย

1.4.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1.4.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคล

- เพศ
- ระดับการศึกษา
- คณะ
- รายได้ต่อเดือน
- ที่พักอาศัยปัจจุบัน

1.4.1.2 ปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอก

- กลุ่มเพื่อน
- กลุ่มนักศึกษา
- สื่อมวลชน
- แนวโน้มแฟชั่น

1.4.2 ตัวแปรตาม

พฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

1.5 วิธีดำเนินการวิจัยโดยสรุป

ศึกษาและหาข้อมูล ถึงพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา อาทิ เช่น ข้อมูลทั่วไป คณะ ชั้นปี รายได้ พักอาศัย อีกทั้งยังศึกษาถึงวิธีแต่งกายของนักศึกษา เสื้อผ้า รองเท้า เครื่องหมายของสถาบัน เครื่องประดับที่ใส่เข้ามาในชั้นเรียน และความสนใจของนักศึกษาในด้านต่างๆ ที่สามารถนำมาเป็นปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา โดยสุ่มตัวอย่างจากนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จำนวน 390 คน นำข้อมูลที่ศึกษาค้นคว้ามาทำเป็นเครื่องมือในรูปของแบบสอบถาม เพื่อหาข้อมูลที่แท้จริง และเก็บรวบรวมข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ทางสถิติ และสรุปข้อมูล เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษาให้ถูกต้อง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัยในครั้งนี้คือ ได้ข้อมูลเพื่อเป็นแนวทางในการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพที่ถูกต้อง

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

1.7.1 พฤติกรรม หมายถึง การกระทำหรือการแสดงออกของนักศึกษาทั้งที่เป็นพฤติกรรมภายในและพฤติกรรมภายนอกที่สามารถสังเกตเห็นได้เป็นความรู้สึกหรือความคิดเห็นที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

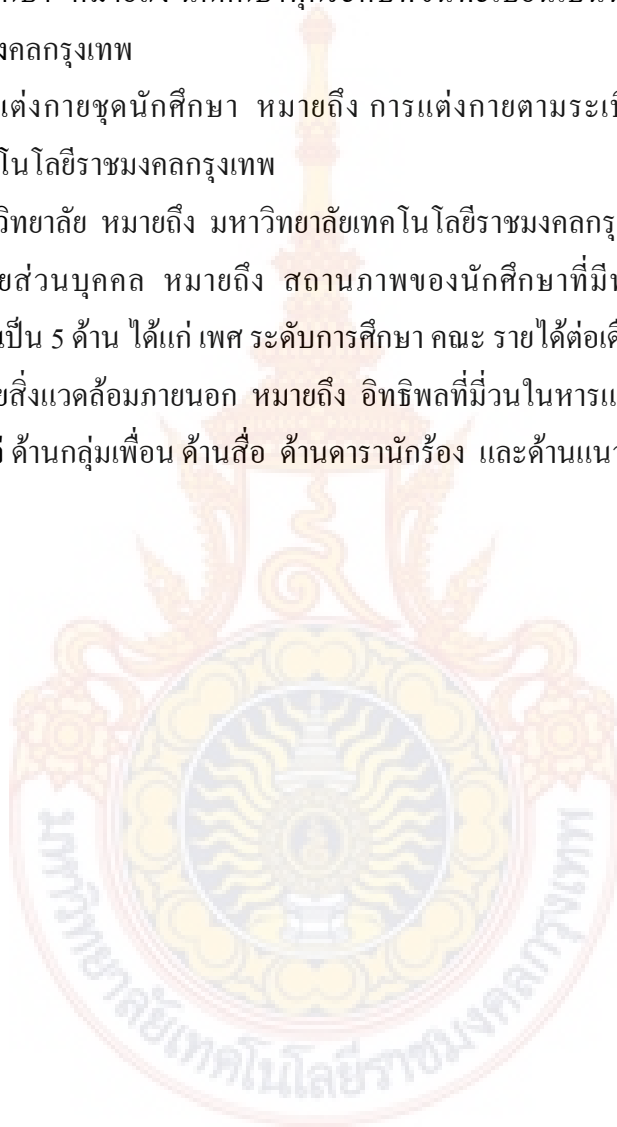
1.7.2 นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาทุกระดับที่ขึ้นทะเบียนเป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

1.7.3 การแต่งกายชุดนักศึกษา หมายถึง การแต่งกายตามระเบียบ แห่งพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

1.7.4 มหาวิทยาลัย หมายถึง มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

1.7.5 ปัจจัยส่วนบุคคล หมายถึง สถานภาพของนักศึกษาที่มีพฤติกรรมแต่งกายชุดนักศึกษา จำแนกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา คณะ รายได้ต่อเดือน และที่พักอาศัย

1.7.6 ปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอก หมายถึง อิทธิพลที่มีวนในหารแต่งกายชุดนักศึกษา จำแนกเป็น 4 ด้าน ได้แก่ ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านสื่อ ด้านคารานักรื่อง และด้านแนวโน้มแฟชั่น

บทที่ 2

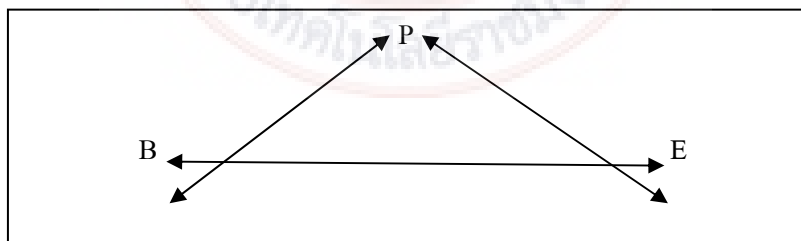
เอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่องพฤติกรรมและการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ นั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาและตรวจสอบเอกสารเกี่ยวกับแนวคิดและทฤษฎี รวมถึงผลงานวิจัย ที่เกี่ยวข้อง มาเป็นพื้นฐานทางการศึกษาในการกำหนดตัวแปร นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ โดยเนื้อหาสาระจะประกอบด้วยแนวคิด ทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

- 2.1 ทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์
- 2.2 เอกสารหรือตำราที่เกี่ยวข้อง
- 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์

ทฤษฎีที่ใช้ในการวิเคราะห์เพื่อที่จะเป็นแนวทางหรือกรอบการวิจัยในครั้งนี้ คือ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social Cognitive Theory) ของ อัลเบิร์ต แบนดรา (Albert Bandura) เป็นนักจิตวิทยาชาวแคนาดา Bandura เชื่อว่า การเรียนรู้้นั้นมักจะเน้นที่การเปลี่ยนแปลงที่พฤติกรรมภายใน โดยไม่จำเป็นที่จะต้องมีการแสดงออก และแน่นอนการแสดงออกของพฤติกรรมก็จะสะท้อนให้เห็นถึงการเรียนรู้ ซึ่งแนวคิดพื้นฐานของทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคมของ Bandura นั้น Bandura มีความเชื่อว่า พฤติกรรมของคนเรานั้นไม่ได้เกิดขึ้นและเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากปัจจัยทางสภาพแวดล้อมเพียงอย่างเดียวจะต้องมีปัจจัยส่วนบุคคล (ปัญญา ชีวภาพ และสิ่งภายในอื่นๆ) ร่วมด้วย และการร่วมของปัจจัยส่วนบุคคลนั้นจะต้องร่วมกันในลักษณะที่กำหนดซึ่งกันและกัน (Reciprocal Determinism) กับปัจจัยทางด้านพฤติกรรมและสภาพแวดล้อมสามารถเขียนเป็นภาพได้ ดังภาพที่ 2.1

ภาพที่ 2.1 แสดงการกำหนดซึ่งกันและกันของปัจจัยทางพฤติกรรม (B) สภาพแวดล้อม (E) และส่วนบุคคล (P) ซึ่งได้แก่ ปัญญา ชีวภาพ และสิ่งภายในอื่น ๆ ที่มีผลต่อการเรียนรู้และการกระทำ ที่มา: (Bandura, 1989)

การที่ปัจจัยทั้ง 3 ทำหน้าที่กำหนดซึ่งกันและกันก็ไม่ได้หมายความว่า ทั้งสามปัจจัยจะมีอิทธิพลในการกำหนดซึ่งกันและกันอย่างเท่าเทียมกัน บางปัจจัยอาจมีอิทธิพลมากกว่าอีกบางปัจจัย และอิทธิพลของปัจจัยทั้ง 3 นั้นไม่ได้เกิดขึ้นพร้อมๆ กัน มากแต่ต้องอาศัยเวลาในการที่ปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งจะมีผลต่อการกำหนดปัจจัยอื่นๆ (Bandura, 1989)

เพื่อความเข้าใจที่ชัดเจน จะขอพิจารณาปัจจัยที่กำหนดซึ่งกันและกันทีละคู่ คู่แรก $P \longleftrightarrow B$ แสดงให้เห็นถึงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดความรู้สึก และการกระทำ ความคาดหวัง ความเชื่อ การรับรู้เกี่ยวกับตนเอง เป้าหมายและความตั้งใจ ปัจจัยดังกล่าวกำหนดลักษณะและทิศทางของพฤติกรรมสิ่งที่บุคคลคิด เชื่อ และรู้สึก จะกำหนดว่าบุคคลจะแสดงพฤติกรรมเช่นใด ในขณะที่เดียวกันการกระทำของบุคคลก็จะเป็นส่วนหนึ่งในการกำหนดลักษณะการคิดและการสนองตอบทางอารมณ์ของเขา ลักษณะของร่างกาย และระบบการรับรู้และระบบประสาทมีผลต่อพฤติกรรมและศักยภาพของบุคคล

การกำหนดซึ่งกันและกันของ $E \longleftrightarrow P$ เป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างลักษณะของบุคคลและสภาพแวดล้อม ความคาดหวัง ความเชื่อ อารมณ์ และความสามารถทางปัญญาของบุคคลนั้นจะรวมการพัฒนาและเปลี่ยนแปลงโดยอิทธิพลทางสังคม ที่ให้ข้อมูลและกระตุ้นการสนองตอบทางอารมณ์โดยการผ่านตัวแบบ การสอน และการชักจูงทางสังคม ขณะเดียวกันบุคคลจะกระตุ้นปฏิกิริยาสนองตอบที่แตกต่างจากสภาพแวดล้อมทางสังคมที่เขาอาศัยอยู่ จากลักษณะทางกายภาพของเขา เช่น อายุ ขนาดของร่างกาย เชื้อชาติ เพศ และความน่าสนใจของร่างกาย ที่ค่อนข้างจะแยกออกนอกสิ่งที่เขาพูด และกระทำ นอกจากนี้การสนองตอบนั้นยังขึ้นอยู่กับบทบาท และสถานภาพทางสังคมของเขอีกด้วย

การกำหนดซึ่งกันและกันของ $B \longleftrightarrow E$ เป็นการปฏิสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมและสภาพแวดล้อมในชีวิตประจำวันของคนเรา พฤติกรรมเปลี่ยนเงื่อนไขสภาพแวดล้อมในขณะเดียวกันเงื่อนไขของสภาพแวดล้อมที่เปลี่ยนไปนั้นก็ทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนไปด้วย สภาพแวดล้อมจะไม่มีอิทธิพลใด ๆ ต่อบุคคลจนกว่าจะมีพฤติกรรมบางอย่างเกิดขึ้น เนื่องจากทั้งพฤติกรรมและสภาพแวดล้อมมีอิทธิพลต่อกันและกัน ดังนั้นบุคคลจึงเป็นผู้ก่อให้เกิดและเป็นทั้งผลิตผลของสภาพแวดล้อม

อีกหนึ่งทฤษฎีที่ Bandura กล่าวไว้ ผู้วิจัยเห็นว่าน่าจะเป็นแนวทางนำไปใช้ในการประกอบการศึกษาพฤติกรรมและการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ คือ ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social Learning Theory) จากแนวความคิดพื้นฐานของทฤษฎีนี้ Bandura เชื่อว่า สิ่งแวดล้อมและตัวผู้เรียนรู้มีความสำคัญเท่าๆ กัน คือ คนเรามีปฏิสัมพันธ์ (interact) กับสิ่งแวดล้อมที่อยู่รอบ ๆ ตัวเราอยู่เสมอ การเรียนรู้เกิดจากปฏิสัมพันธ์

หาว่าผู้เรียนและสิ่งแวดลอมซึ่งทั้งผู้เรียนรู้และสิ่งแวดลอมมีอิทธิพลต่อกันและกัน พฤติกรรมของ คนเรานั้นส่วนมากจะเป็นการเรียนรู้โดยการสังเกต (observational Learning) หรือการเลียนแบบจากตัว แบบ (modeling) สำหรับตัวแบบไม่จำเป็นต้องเป็นตัวแบบที่มีชีวิตเท่านั้น อาจเป็นตัวละครในสื่อ เช่น ตัวแบบที่เห็นในโทรทัศน์ ภาพยนตร์ หรือหนังสือก็ได้ นอกจากนี้คำบอกเล่าด้วยคำพูด หรือ ข้อมูลที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรก็เป็นตัวแบบได้ การเรียนรู้โดยการสังเกตไม่ใช่การลอกแบบจาก สิ่งที่สังเกตโดยไม่ได้คิดคุณสมบัติของผู้เรียนที่มีความสำคัญ เช่น ต้องมีความสามารถที่จะรับรู้สิ่ง ไรและสามารถสร้างรหัส หรือกำหนดสัญลักษณ์ ของสิ่งที่สังเกตเก็บไว้ในความจำระยะยาว และ สามารถเรียกใช้ในขณะที่ยังต้องการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบ (Bandura, 1977, P.85)

กระบวนการที่สำคัญในการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเรียนรู้โดยตัวแบบมีทั้งหมด 4 แบบ คือ (Bandura, 1977, P.160-162)

1) กระบวนการความใส่ใจ (attention) ความใส่ใจของผู้เรียนเป็นสิ่งสำคัญมาก ถ้าไม่ มีความใส่ใจในการเรียนรู้โดยการสังเกตหรือการเลียนแบบก็จะไม่เกิดขึ้น ดังนั้น การเรียนรู้แบบนี้ ความใส่ใจถึงเป็นสิ่งแรกที่จะต้องให้ผู้เรียนรับรู้ส่วนประกอบที่สำคัญของพฤติกรรมของผู้ที่เป็น ตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อความใส่ใจของผู้เรียนมีหลายอย่าง เช่น เป็นที่มีความสามารถสูง (high competence) หน้าตาดี รวมทั้งการแต่งตัวการมีอำนาจที่จะให้รางวัลหรือลงโทษ

2) กระบวนการจดจำ (Retention Process) การที่ผู้เรียน หรือผู้สังเกตสามารถที่จะ เลียนแบบหรือแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบได้ ก็เป็นเพราะผู้เรียนบันทึกสิ่งที่ตนสังเกตจากตัว แบบไว้ในความจำระยะยาวผู้สังเกตที่สามารถอธิบายพฤติกรรม หรือการกระทำของตัวแบบด้วย คำพูด หรือสามารถมีภาพพจน์ สิ่งที่ตนสังเกตไว้ในใจจะเป็นผู้ที่สามารถจำสิ่งที่เรียนรู้โดยการ สังเกตได้ดีกว่าผู้ที่เพียงแต่ดูเฉย ๆ หรือทำงานอื่นในขณะที่ดูตัวแบบไปด้วยสรุปแล้ว ผู้สังเกตที่ สามารถระลึกถึงสิ่งที่สังเกตเป็นภาพพจน์ในใจ (visual imagery) และสามารถเข้ารหัสด้วยคำพูด หรือถ้อยคำ (verbal coding) จะเป็นผู้ที่สามารถแสดงพฤติกรรมเลียนแบบจากตัวแบบได้แม้ว่าเวลา จะผ่านไปนานๆ และนอกจากนี้ถ้าผู้สังเกตหรือผู้เรียนมีโอกาสที่จะได้เห็นตัวแบบสิ่งที่จะต้อง เรียนรู้ซ้ำก็จะเป็นการช่วยความจำได้ดียิ่งขึ้น

3) กระบวนการแสดงพฤติกรรมเหมือนกับตัวแบบ (Reproduction Process) เป็น กระบวนการแปรสภาพ (transform) ภาพพจน์ (visral image) หรือสิ่งที่จำไว้เป็นการเข้ารหัสเป็น ถ้อยคำ (verbal coding) ในที่สุด แสดงออกมาเป็นการกระทำหรือแสดงพฤติกรรมเหมือนกับตัว แบบ ปัจจัยที่สำคัญของกระบวนการนี้คือ ความพร้อมทางด้านร่างกาย และทักษะที่จำเป็นจะต้องใช้ ในการเลียนแบบถ้าหากไม่มีความพร้อมก็จะไม่สามารถที่จะแสดงพฤติกรรมเลียนแบบได้

4) กระบวนการจูงใจ (motivation Process) แรงจูงใจที่จะแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบที่ตนสังเกต เนื่องมาจากความคาดหวังว่า การเลียนแบบจะทำประโยชน์บางสิ่งบางอย่างมาหารวมทั้ง การคิดว่าการแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบจะทำให้ตนหลีกเลี่ยงปัญหาได้

ปัจจัยที่สำคัญในการเรียนรู้ โดยการสังเกตคือ (1) ต้องมีความใส่ใจ (attention) ที่จะสังเกตตัวแบบไม่ว่าเป็นการแสดงโดยตัวแบบจริงหรือตัวแบบสัญลักษณ์ (2) ต้องเข้ารหัสหรือบันทึกสิ่งที่สังเกต หรือสิ่งที่รับรู้ไว้ในความจำระยะยาว (3) ต้องมีโอกาสดแสดงพฤติกรรมเหมือนตัวแบบและควรจะทำซ้ำเพื่อจะให้จำได้ (4) ต้องมีโอกาสดแสดงพฤติกรรมของตนเองโดยใช้เกณฑ์ ที่ตั้งขึ้นด้วยตนเองหรือบุคคลอื่น (Bandura, 1977, P.162)

จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางปัญญาสังคม (Social cognitive Theory) และทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม (Social cognitive Theory) ของ Bandura ซึ่งมีแนวความคิดพื้นฐาน ที่เชื่อว่า พฤติกรรมของบุคคลที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลง ไม่ได้ขึ้นอยู่กับปัจจัยทางสภาพแวดล้อมเพียงอย่างเดียว ยังขึ้นอยู่กับปัจจัยส่วนบุคคลด้วย และพฤติกรรม ของบุคคลก็ยังคงเกิดจากการเลียนแบบจากตัวแบบ อาจเป็นทั้งตัวบุคคลที่มีชื่อเสียง เช่น ดารา นักร้อง หรือ สื่อมวลชน แขนงต่าง ๆ จากทั้ง 2 ทฤษฎีที่กล่าวมา ซึ่งถือว่าเป็นทฤษฎีที่กล่าวไว้ตรงกับสิ่งที่ผู้วิจัยต้องการศึกษาโดยเฉพาะ เรื่องศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จึงได้นำทั้ง 2 ทฤษฎีนี้มาเป็นแนวทางหรือกรอบการวิจัยในครั้งนี้

2.2 เอกสารหรือตำราที่เกี่ยวข้อง

พฤติกรรมและสิ่งแวดล้อม

คำว่า “พฤติกรรม” (Behavior) หมายถึง การกระทำ การแสดงอาการ หรืออากัปกริยาของอินทรีย์ (organism) ทั้งในส่วนที่เจ้าของพฤติกรรมเองเท่านั้นที่รู้ได้ และในส่วนที่บุคคลอื่นอยู่ในวิจัยที่จะรู้ได้ จึงทำให้มีการจำแนกพฤติกรรมออกเป็น 2 ประเภท โดยใช้ “เกณฑ์” การจำแนก คือ “ผู้ที่รู้พฤติกรรม” ดังนั้น (ไพโรบลย์ เทวรักษ์ .2537 : 3-6)

1) พฤติกรรมภายใน (Cover Behavior) คือ พฤติกรรมที่เจ้าของพฤติกรรมเท่านั้นที่รู้ได้ บุคคลอื่นที่ไม่ใช่เจ้าของพฤติกรรมไม่สามารถที่จะรับรู้ได้โดยตรง ถ้าไม่แสดงออกเป็นพฤติกรรมภายนอก บุคคลอื่นจะรู้พฤติกรรมภายในของบุคคลใด บุคคลหนึ่งได้โดยการสันนิษฐานหรือคาดเอาเองเท่านั้น

2) พฤติกรรมภายนอก (Overt Behavior) คือ พฤติกรรมที่บุคคลอื่นนอกเหนือจากเจ้าของพฤติกรรมสามารถที่จะรู้ได้ และบางพฤติกรรมเจ้าของพฤติกรรมเอง ยังไม่รู้จึกด้วยซ้ำไป

พฤติกรรม ปรากฏโดยประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น และผิวหนัง พฤติกรรมที่สามารถรับรู้ได้ง่ายจากรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ซึ่งเป็นประเภทที่สังเกตเห็นได้ง่ายจากอิริยาบถ

ต่าง ๆ เช่น การนอน นั่ง ยืน เดิน วิ่ง กระโดด การกิน พุด คำ กอด จูบ ฯลฯ พฤติกรรมบางอย่างบุคคลพยายามปกปิดซ่อนเร้นจึงเกิดเป็นพฤติกรรมประเภทที่ไม่สามารถจะสังเกตได้อย่างชัดเจน เช่น ความรู้สึก นึก คิด จินตนาการ ต้องอาศัยเครื่องวัด เช่น เครื่องจับเท็จ แบบทดสอบ เครื่องวัดคลื่นหัวใจ (ก้นยา สุวรรณแสง, 2540, 93)

ปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการพัฒนาการพฤติกรรม แบ่งออกเป็น 2 ปัจจัย คือ พันธุกรรม (Heredity) และสิ่งแวดล้อม (Environment)

1) พันธุกรรม(Heredity)

พันธุกรรม คือ การถ่ายทอดบุคลิกลักษณะจากปู่ย่า ตายาย พ่อแม่ สู่ลูกหลานให้เป็นมรดกติดตัวมาพร้อมกับการเริ่มกำเนิดชีวิต ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการดำรงชีวิต โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการพัฒนาการและพฤติกรรมของแต่ละบุคคล สิ่งถ่ายทอดทางพันธุกรรมเห็นได้ชัดมี 2 ลักษณะ คือ (ก้นยา สุวรรณแสง: 2540, 93,98-99)

- ลักษณะทางกาย ได้แก่ เพศ ชาย หญิง ขนาดสัดส่วน รูปร่าง สูง เตี้ย อ้วน ใหญ่ เล็ก ผิด ขาว ดำ ผอม เหนียว หยิก ดำ ตาชั้นเดียว ใบหน้าเหลี่ยม กลม ยาว แบน ปาก หนา บาง จมูก โด่ง แบน ฯลฯ

- ลักษณะทางจิตและสมอง อารมณ์ นิสัย ความถนัด เซวปัญญา ใจฉลาด

2) สิ่งแวดล้อม (Environment)

สิ่งแวดล้อม หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ทุกสิ่งอย่างที่อยู่รอบตัวเราเป็นสิ่งที่เร้ากระตุ้นให้บุคคลแสดงออกโต้ตอบในลักษณะต่าง ๆ กัน ซึ่งมีอิทธิพลต่อบุคคลมีผลต่อการพัฒนาและพฤติกรรมของมนุษย์ อันได้แก่ ธรรมชาติ สภาพดินฟ้า อากาศ พลังงาน สังคม มนุษย์ วัตถุสิ่งของ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม ประเพณี ศาสนา ภาวะเศรษฐกิจ การเมือง การเลี้ยงดู ครอบครัว พฤติกรรมและบุคลิกภาพของบุคคลถูกกำหนดโดยพันธุกรรม และสิ่งแวดล้อม

สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมของมนุษย์แบ่งได้เป็น 2 ประเภท คือ (สุชา จันทรเฒ, 2517 ,หน้า 63-34)

1) สิ่งแวดล้อมก่อนเกิด มีอิทธิพลตั้งแต่อุบัติชีวิตขึ้นในครรภ์ เช่น มารดาแข็งแรงดี อาหารบริบูรณ์ ทารกก็แข็งแรงสมบูรณ์ดี แต่ถ้ามารดาไม่แข็งแรง มีโรคประจำตัว เวลาคลอดทารกออกมา เด็กอาจไม่สมบูรณ์ หรือทำให้ทารกที่เกิดมาผิดปกติ

2) สิ่งแวดล้อมหลังเกิด คือ สิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลภายหลังจากที่คลอดออกมาแล้วที่เห็นได้ชัดคือ

- สิ่งแวดล้อมทางบ้าน ซึ่งเป็นสถาบันแรกที่มีความสำคัญต่อชีวิตตั้งแต่เกิดอันได้แก่ บรรยากาศภายในบ้าน บิดามารดา ญาติผู้ใหญ่ สมาชิกในครอบครัว บุคคลเหล่านี้มีอิทธิพลต่อ

มาก นิสัยใจคอ ความสนใจ เจตนา ค่านิยม ฯลฯ จะปลูกฝังให้เกิดขึ้นได้หรือไม่ย่อมขึ้นอยู่กับตัวบุคคลดังกล่าวมาแล้ว

- สิ่งแวดล้อมทางโรงเรียน ได้แก่ ครูอาจารย์ เพื่อนนักเรียน ภารโรง สภาพชีวิตในโรงเรียน บุคคลและสิ่งเหล่านี้ย่อมมีอิทธิพลเหนือบุคลิกภาพของเด็กเช่นเดียวกันกับสิ่งแวดล้อมที่บ้าน

- สิ่งแวดล้อมทางชุมชน ได้แก่ วัด วัฒนธรรม ภาพยนตร์ วิทยุ โทรทัศน์ หนังสือประเภทต่าง ๆ และสภาพชีวิตของสังคม ย่อมมีผลต่อบุคลิกภาพและพฤติกรรมได้เช่นกัน

- วัฒนธรรม (Culture) คนที่อยู่ในชั้นของสังคม (Social class) แตกต่างกัน มีพื้นฐานทางสังคม (Cultural background) แตกต่างกัน และมีฐานะทางเศรษฐกิจ (Economic status) แตกต่าง จะมีผลสัมฤทธิ์ในทางการเรียน แตกต่างกันมีพฤติกรรมต่างกัน คนที่มีศาสนาต่างกันบุคลิกภาพ บทบาท พฤติกรรมย่อมต่างกัน

- ภูมิประเทศ ดิน ฟ้า อากาศ ทะเล ป่าเขา มีอิทธิพลโน้ม ทำให้ลักษณะนิสัย ใจคอ และพฤติกรรมต่างกัน

การแต่งกาย

การแต่งกายเป็นมารยาททั่ว ๆ ไปซึ่งทุกคนต้องปฏิบัติเหมือนกันตามโอกาสที่เหมาะสม หรือการแต่งกายที่อยู่ในเครื่องแบบ นักศึกษา ทหาร ตำรวจ บริษัท ห้างร้าน ที่กำหนด ให้พนักงานแต่งกาย หากบุคคลใด สามารถปฏิบัติตามกฎระเบียบที่กำหนด ถือว่า เป็นผู้ที่มีมารยาทในการแต่งกายที่ดี สิ่งแรกที่ผู้พบเห็นสะดุดตา คือเครื่องแต่งกาย ถ้าแต่งกายเหมาะสมจะก่อให้เกิดความประทับใจในทางที่ดี หากการแต่งกายไม่เหมาะสม ก็ไม่เป็นที่ชื่นชมสำหรับการแต่งกาย ชุดเครื่องแบบนักศึกษา ทุกสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทย ไม่ว่าจะเป็นสถาบันในกำกับของรัฐ หรือเอกชน ได้กำหนดเครื่องแบบนักศึกษา ซึ่งการแต่งกาย เครื่องแบบ เป็นการฝึกให้นักศึกษาเป็นผู้มี ความเป็นระเบียบ วินัย และยังทำให้เกิดการประหยัดแก่นักศึกษาอีกด้วยและที่สำคัญ เครื่องแบบนักศึกษา เป็นสิ่งที่แสดงให้เห็น บุคคลทั่วไปทราบว่าผู้แต่งเครื่องแบบนักศึกษา เป็นนักศึกษา (ตำนาน ขจรศิลป์.1539)

แฟชั่นชุดนักศึกษา(หนังสือพิมพ์ คม ชัด ลึก วันพฤหัสบดี ที่19 ธันวาคม 2554)” เสื้อ นมปริ” ยังคงฮิตต่อเนื่องอีกมี เพิ่มความพิสดารเพื่อให้ดูเจ๋งสาว เจ้าของร้านชุดนักศึกษาระบุ ” ต้องปริ” ถึงจะถูกใจ แนวโน้มจะเพิ่มขึ้นถึง65แล้วจากเดิมมีเพียง55เท่านั้น เผย ”ยอมทน”เพื่อความ เช่กิ อาจารย์ระบุเป็นแฟชั่นนักศึกษามากกว่าเรียน หมอระบุแค่ระคายเคืองหน้าอกไม่ถึงกับ อันตราย

ชุดนักศึกษา สาวๆในปัจจุบันที่ถูกต้องสังเกตจากสังคมว่าเป็นการแต่งกายที่ค่อนข้าง วาบหวี เพราะความนิยมของนักศึกษาส่วนใหญ่ในปัจจุบันเสื้อสีขาวที่พวกเธอชื่นชอบ คือเสื้อรัด

ที่สามารถโชว์ลีลาของเธอได้ดีและแม้สายตาสายตาคนรอบข้างจะมองในแง่ลบ หรืออาจจะถึงขั้นสร้างความไม่ปลอดภัย ให้กับพวกเธอ แต่กระแสนี้ก็ยังมียุ่ต่อเนื่อง ละคงเหมือนจะ“รักรูป”มากขึ้น”เวลาลองเสื้อ พวกนักศึกษาสาวเขาจะดูว่า ปรีตรงหน้าออกหรือยัง ถ้าปรีแล้วถือว่า เสื้อตัวนั้นพอดี”

ในปัจจุบัน การแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ จากความคิดเห็นของนักศึกษา จริวิศ บุตรเกตุ นักศึกษาสาขาช่างโยธา ชั้นปีที่4 (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล, 14มกราคม 2556)จากภาพรวมของการแต่งกายชุดนักศึกษา ในความคิดเห็น นักศึกษาจะมีการแต่งกายตามใจตัวเอง ตามรุ่นพี่ หรือแต่งกายตามกระแสนิยมของวัยรุ่น เช่นนักศึกษาหญิงบางคนชอบแต่งกายใส่กระโปรงเอวสูง หรือใส่กระโปรงสั้นๆ เพื่อดึงดูดความสนใจสำหรับผู้หญิง อาจจะมองว่าไม่เป็นไร แต่สำหรับผมคิดว่ามันไม่เหมาะสมเพราะต้องคอยระวังในการเดิน นั่ง ถ้าเป็นไปได้สำหรับผู้หญิงผมก็ไม่อยากให้ใส่สั้นมาก จนเกินไป เพราะจะดูไม่เหมาะสมกับสถานศึกษาในด้านของนักศึกษาชายส่วนมากจะแต่งตัวคล้ายๆกัน คือ ใส่กางเกงยีนส์มีสายน้อยที่ใส่กางเกงสแล็ค ผมคิดว่าเป็นการแต่งกายตามหมู่เพื่อนฝูงมากกว่า ถ้าเราไม่แต่เหมือนเพื่อน เพื่อนในกลุ่มเราก็ก็นั่งมองแปลกๆหรืออาจไม่ได้การยอมรับจากกลุ่ม ในความคิดของ ประการ มาสำโรง นักศึกษาสาขาวิชาช่างโยธา ชั้นปีที่4 (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล14 มกราคม2556) ให้ความคิดเห็นเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาว่า ในส่วนของนักศึกษาชาย ส่วนใหญ่ไม่ค่อยเรียบร้อย สวมใส่เสื้อออกนอกชายกางเกงและใส่กางเกงยีนส์ เข็มขัดต่างๆที่ไม่ใช่ของมหาวิทยาลัยรองเท้านี้เป็นรองเท้าผ้าใบ เสื้อก็ใหญ่เป็นผ้าดิบ ซึ่งบ่งบอกถึงความหมายไม่เรียบร้อย ไม่ปฏิบัติตามกฎระเบียบของมหาวิทยาลัย สำหรับนักศึกษาหญิงส่วนมากจะสวมใส่เสื้อนักศึกษาตัวเล็กเกินไป รักรูปทำให้ดูไม่ดี กระโปรงก็สวมใส่เป็นทรงเอ แต่ก็สั้นเกินไปและยังแหวกชายหรือสวมใส่กระโปรงพิชยาวจนเกือบถึงข้อเท้า จนทำให้ดูเถะเถะเดินไปไหนมาไหนไม่สะดวก การใส่รองเท้านี้เป็นรองเท้าแฟชั่นดูไม่เหมาะสม ในความคิดเห็นของ ศิริลักษณ์ ผลอนันต์ นักศึกษาสาขาวิชาการโรงแรมคณะศิลปศาสตรชั้นปีที่ 2 (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล ,21 มกราคม2556)ให้ทัศนคติการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษาไว้ว่า ปัจจุบันนักศึกษาส่วนใหญ่จะแต่งกายตามแฟชั่นหรือแต่งกายเลียนแบบ พวกดารา นักร้องที่ตนชื่นชอบ หรืออาจแต่งตัวตามเพื่อน นักศึกษาแต่งจะไม่รัดกุมสักเท่าไร ใส่กระโปรงค่อนข้างสั้น ใส่เสื้อรัดหรือเสื้อที่มีขนาดเล็กกว่าตัว บางคนสวมรองเท้าแตะ หรือรองเท้าเปิดส้นเท้ามาเรียน ถือว่าไม่ให้เกียรติมหาวิทยาลัยเท่าที่ควร ส่วนนักศึกษาชายจะแต่งตัวไม่ค่อยเรียบร้อยเอาเสื้อออกนอกกางเกงส่วนนักศึกษาที่แต่งกายเรียบร้อยก็มีให้เห็นเยอะมากคือ แต่งกายชุดนักศึกษาเรียบร้อยติดกระดุมรวมเข็มขัดตราสัญลักษณ์ เสื้อก็มีความพอดีตัว กระโปรงไม่สั้นไม่ยาวเกินไป ผู้หญิงจะสวมรองเท้า คัชชูหุ้มส้น ผู้ชายเสื้อผ้าต้องสะอาด ไม่มีรอยยับ สวมรองเท้าหุ้มส้น ตราแต่งกายที่

เรียบร้อยก็คือ เป็นการให้เกียรติต่อมหาลัย และ นพวรรณ วรรณสุทร์ นักศึกษาสาขาวิชาการตลาด คณะบริหารธุรกิจชั้นปีที่4 (การสัมภาษณ์ส่วนบุคคล ,21 มกราคม 2556) จากการสัมภาษณ์ เธอบอกว่า ส่วนใหญ่ การแต่งกายชุดนักศึกษาของมหาวิทยาลัยอยู่ในเกณฑ์ดีทั้งชายและหญิง แต่จะมีบางกลุ่มเท่านั้นที่จะแต่งตัวพิสดารกระโปรงสั้นๆคือตามแฟชั่นหรือตามชอบของรูปลักตนเอง ส่วนผู้ชายจะแต่งเป็นสไคส์เด็กช่างมากกว่าคือเสื้อเชิ้ต และกางเกงยีนส์ ซึ่งเหมาะสมตามกฎระเบียบของวิทยาลัยการแต่งกายชุดนักศึกษา ซึ่งส่วนใหญ่ จะแต่งค่านิยมของรุ่นพี่ เมื่อรุ่นน้องเข้ามา เห็นรุ่นพี่แต่งก็แต่งตาม

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

พกาพันธ์ อินตะแก้ว (2543) ได้ศึกษาเรื่องพฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งกายของนักศึกษหญิงในมหาวิทยาลัยรามคำแหง มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา และเปรียบเทียบพฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งกาย ของนักศึกษหญิงในวิทยาลัยรามคำแหง กับตัวแปรคือคณะที่ศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ไว้ในการศึกษา คือนักศึกษหญิงในมหาวิทยาลัยรามคำแหง

ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่มีพฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งกายอยู่ในระดับปฏิบัติเป็นบางครั้ง ส่วนการเปรียบเทียบพฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งกายของนักศึกษหญิงพบว่า นักศึกษาหญิงที่ศึกษาในคณะต่างกันมีพฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งกายด้านการรับรู้ปัญหาด้านการค้นหาข้อมูล ด้านการประเมินทางเลือก แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 นักศึกษาหญิงที่ศึกษาในคณะต่างกันมีพฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งด้านการตัดสินใจซื้อจากร้านที่เลือกและด้านการประเมินผล ภายหลังการซื้อไม่แตกต่างกัน

สินนภา ภูสว่าง (2544) ศึกษาเรื่องการเปิดรับข่าวสารทัศนคติและการแต่งกายตามแฟชั่นของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับข่าวสารทัศนคติและการแต่งกายตามแฟชั่นของวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร จากการศึกษาพบว่าผู้มีอายุการศึกษา แลรายได้ที่แตกต่างกันมีการเปิดรับข่าวสารเกี่ยวกับแฟชั่นการแต่งกายแตกต่างกันและมีความสัมพันธ์ในเชิงบวกเกี่ยวกับทัศนคติและการแต่งกายตามแฟชั่นของวัยรุ่น

ศูนย์วิจัยกรุงเทพโพลล์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ(2545)สำรวจความคิดเห็นประชาชนในเขตกรุงเทพ หัวข้อเรื่อง''ความคิดเห็นของคนกรุงต่อการแต่งกายล่อแหลมของผู้หญิง''โดยได้สำรวจประชากรกลุ่มตัวอย่างที่อายุตั้งแต่18ปีขึ้นไป จำนวน1148คนเป็นชายร้อยละ46.3บอกว่าทางโทรทัศน์ รองลงมาร้อยละ24.2เห็นทางอินเทอร์เน็ตร้อยละ 16.0 เห็นทางโฆษณาและร้อยละ 10.6 บอกว่าเห็นทางสื่อหนังสือพิมพ์และหัวข้อการแต่งกายล่อแหลมของผู้หญิงเกิดจากการเลียนแบบจากใครมากที่สุดพบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 60.5 ระบุว่ามาจาก ดารา นางแบบ นักร้อง ศิลปิน ร้อยละ 33.1 บอกว่าเลียนแบบมาจากเพื่อนและร้อยละ5.1เลียนแบบจากผู้ปกครอง

อาคม สวัสดิ์มงคล (2546) ศึกษาเรื่อง ปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษา วิทยาลัยศึกษาศาสนาบ้านราชโกฏอบลราชธานี โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษา เพื่อนักศึกษาพฤติกรรมการแต่งกายและวินัยของนักศึกษา ผู้ปกครองอาจารย์ผู้สอน อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ในคณะที่สังกัด ผู้บริหาร สถาบันสังคม สภาพแวดล้อม สื่อมวลชน เป็นปัจจัยที่มีผลต่อการแต่งกายของนักศึกษา สำหรับพฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา ส่วนใหญ่แต่งกายเรียบร้อยถูกต้องตามระเบียบสถาบัน แต่ก็มีนักศึกษาบางส่วนที่มีจำนวนค่อนข้างน้อยแต่งกายผิดระเบียบของสถาบัน ส่วนพฤติกรรมด้านวินัยของนักศึกษามีปัญหาค่อนข้างน้อยแต่ก็มีนักศึกษาบางส่วนที่มีจำนวนมากพอสมควรมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม

สุภาวณี บัวบาน (2549) ได้ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนแบบดาราและนักร้อง ของวัยรุ่น มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเรียนแบบดาราและนักร้องวัยรุ่นในด้านลักษณะประชากรด้านการแต่งกาย การใช้สินค้าแฟชั่นและการใช้ภาษาพูดโดยใช้กลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาเฉพาะนักศึกษามัธยมศึกษาตอนต้น ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏวชิรเวศน์ วิทยาลัยวชิร 2 มีรายได้ต่อเดือนจากผู้ปกครอง 1000-2000 บาทและวัยรุ่นมักติดตามผลงานของดาราและนักร้องที่ตนชื่นชอบจากโทรทัศน์มากที่สุด วัยรุ่นมีพฤติกรรมเรียนแบบ ดาราและนักร้องโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง วัยรุ่นพฤติกรรมเรียนแบบดาราและนักร้อง ด้านการแต่งกายอยู่ในระดับน้อยโดยวัยรุ่นซื้อเสื้อผ้าตามความเหมาะสมและตามแฟชั่นมาก วัยรุ่นที่มีเพศอายุและรายได้จากผู้ปกครองต่างกันมีพฤติกรรมเรียนแบบดาราและนักร้องต่างกับส่วนวัยรุ่นที่มีระดับการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเรียนแบบดาราและนักร้องด้านการแต่งกายไม่ต่างกันวัยรุ่นมีพฤติกรรมเรียนแบบดาราและนักร้องด้านการใช้สินค้าแฟชั่นอยู่ในระดับน้อยโดยวัยรุ่นนิยมใช้สินค้าที่มีราคาตามความเหมาะสมและจำเป็นมากวัยรุ่นที่มีเพศอายุระดับการศึกษาและรายได้จากผู้ปกครองต่างกันมีพฤติกรรม เรียนแบบดารา และนักร้องด้านการใช้สินค้าแฟชั่นต่างกันวัยรุ่นมีพฤติกรรมเรียนแบบดาราและนักร้องด้านการพูดอยู่ในระดับน้อย โดยวัยรุ่นใช้ภาษาพูดตามหลักภาษาไทยมากวัยรุ่นที่มีเพศอายุระดับการศึกษา และรายได้จากผู้ปกครองต่างกันมีพฤติกรรม เรียนแบบดาราและนักร้องด้านการใช้ภาษาพูดต่างกัน

ทศพล มงคลถาวร (2550) ศึกษาเรื่องความพึงพอใจต่อการเปิดรับสื่อโฆษณาออนไลน์ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะประชากรของนักศึกษาที่มีผลต่อความพึงพอใจต่อการเปิดรับสื่อโฆษณาออนไลน์ ศึกษาพฤติกรรมการใช้งานอินเทอร์เน็ตที่มีผลต่อความพึงพอใจต่อการเปิดรับสื่อโฆษณาออนไลน์ ผลการวิจัยพบว่า ด้านพฤติกรรมในการใช้เน็ตมีปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อความพึงพอใจต่อการเปิดรับสื่อได้แก่ระยะเวลาการใช้ต่อครั้งโดยผู้ที่ใช้งานอินเทอร์เน็ตมากกว่า 2

ชั่วโมงนั้นจะมีความพอใจต่อความพอใจต่อการเปิดรับสื่อโฆษณามากที่สุด ด้านความสนใจงานโฆษณาที่มีผลต่อความพึงพอใจต่อการเปิดรับสื่อออนไลน์ขึ้นอยู่กับสาเหตุที่ทำให้สนใจงานคือการมีเทคนิคการเสนอที่แปลกใหม่ทำให้เกิดความสนใจ และอีกหนึ่งประเด็นที่มีผลได้แก่ขนาดของโฆษณา คือโฆษณาที่มีขนาดปานกลาง จะทำให้เกิดความสนใจมากที่สุด การวิจัยความสัมพันธ์กับความพึงพอใจการเปิดรับสื่อโฆษณาทางอินเทอร์เน็ตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.01

จากแนวความคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังที่กล่าวมาข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาพฤติกรรมและการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ตามกรอบแนวความคิดที่วางไว้ ทำให้ผู้วิจัยสนใจที่จะนำมาเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ต่อไป

จิตชนก ผิวงาม (2550) ศึกษาเรื่องความคิดเห็นของวัยรุ่นต่ออิทธิพลของการนำเสนอแฟชั่น ในนิตยสารวัยรุ่นที่ทำให้เกิดพฤติกรรม เลียนแบบ การแต่งกาย และความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมเปิดรับข่าวสาร จากนิตยสารวัยรุ่น กับอิทธิพลแฟชั่นในนิตยสารที่ทำให้เกิด พฤติกรรม การเลียนแบบ การแต่งกายของวัยรุ่นอยู่ในระดับที่ทำให้เกิดแรงจูงใจ พฤติกรรมเปิดรับข่าวสารจากนิตยสารวัยรุ่นมีความสัมพันธ์ กับอิทธิพลของภาพแฟชั่นในนิตยสารวัยรุ่นทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายของวัยรุ่นในด้านถี่ในการอ่านนิตยสารวัยรุ่นทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบการแต่งกายของวัยรุ่นในด้านความถี่ในการอ่านนิตยสารวัยรุ่น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย (Research Methodology)

การวิจัยหัวข้อเรื่อง “วิจัยพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ” โดยการวิจัยครั้งนี้เป็นเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ในรูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ เป็นหน่วยของการวิเคราะห์ (Unit of analysis) โดยใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) โดยกำหนดแนวทางและขั้นตอนของการดำเนินงานวิจัยในส่วนที่เกี่ยวข้องกับระเบียบวิธีวิจัยตามหัวข้อต่าง ๆ ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ซึ่งสามารถประมาณการจำนวนประชากรได้ ผู้วิจัยจึงกำหนดกลุ่มตัวอย่างโดยสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากนักศึกษา จำนวนประมาณ 10,000 ตัวอย่าง

ผู้วิจัยขอใช้ข้อมูลนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ เป็นฐานในการคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยได้กำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่าง ตามหลักการแปรผันร่วมระหว่างขนาดของกลุ่มกับความคลาดเคลื่อนที่เกิดขึ้นตามสูตรการสุ่มตัวอย่างของยามานะ (Yamane, n.d., unpagged อ้างอิงใน พงษ์รัตน์ ทีวีรัตน์, 2540, หน้า 284) คือ

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$

เมื่อ e = ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง

N = ขนาดของประชากร

N = ขนาดกลุ่มตัวอย่าง

เมื่อประชากรที่ต้องการมีจำนวน 10,000 หน่วย ประชากร และการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดให้เกิดความคลาดเคลื่อนของการสุ่มตัวอย่างร้อยละ 5 หรือ 0.05 ได้กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้

$$N = \frac{10,000}{1 + (10,000 \times 0.05^2)}$$

$$= 385$$

ดังนั้น ขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษานี้มีจำนวน 385 ตัวอย่าง ใช้วิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเก็บกลุ่มตัวอย่างจากนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ อย่างน้อย 385 ตัวอย่างขึ้นไป

ขอบข่ายของการเก็บข้อมูลครั้งนี้เน้นข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา และปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

3.2 เครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามขึ้นเอง

3.2.1 เครื่องมือ เป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) สำหรับนักศึกษา ซึ่งเป็นแบบสอบถามปลายปิด (Closed End) แบ่งออกเป็น 3 ตอน มีรายละเอียดดังนี้

3.2.1.1 ตอนที่ 1 คำถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา คณะ รายได้ และปัจจุบันพักอาศัยกับ เป็น แบบสอบถามลักษณะตัวเลือกที่กำหนดให้ จำนวน 5 ข้อ

3.2.1.2 ตอนที่ 2 คำถามเกี่ยวกับพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ได้แก่ เสื้อ กระโปรง/กางเกง รองเท้า เครื่องหมายของสถาบัน เครื่องประดับ และทรงผม เป็นแบบสอบถามลักษณะตัวเลือกที่กำหนดให้ จำนวน 6 ข้อ

3.2.1.3 ตอนที่ 3 คำถามเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ มี 4 ด้าน คือ ด้านกลุ่มเพื่อน ด้านสื่อ ด้านดารานักร้อง ด้านแนวโน้มแฟชั่น มีข้อคำถามทั้งสิ้น 16 ข้อ เป็นแบบสอบถามจัดลำดับคุณภาพตามแบบวัดของ Likert ซึ่งเป็นข้อคำถามแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scale) มี 5 ระดับ ได้แก่

เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วย	ให้	4	คะแนน
ไม่แน่ใจ	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง	ให้	1	คะแนน

จากเกณฑ์ดังกล่าว สามารถจัดช่วงคะแนนเฉลี่ย อยู่ระหว่าง 1-5 คะแนนโดยกำหนดในการแบ่งช่วงคะแนนออกเป็น 5 ช่วงได้ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ช่วงชั้นคะแนน} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{ระดับการวัด}} \\
 &= \frac{5 - 1}{5} \\
 &= 0.80
 \end{aligned}$$

จะได้เกณฑ์การวัดระดับคะแนนที่แบ่งเป็น 5 ช่วง ได้ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21-5.00 หมายถึงความคิดเห็นของนักศึกษาต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษาอยู่ในระดับ เห็นด้วยอย่างยิ่ง

คะแนนเฉลี่ย 3.41-4.20 หมายถึงความคิดเห็นของนักศึกษาต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษาอยู่ในระดับ เห็นด้วย

คะแนนเฉลี่ย 2.61-3.40 หมายถึงความคิดเห็นของนักศึกษาต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษาอยู่ในระดับ ไม่แน่ใจ

คะแนนเฉลี่ย 1.81-2.60 หมายถึงความความคิดเห็นของนักศึกษาต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษาอยู่ในระดับ ไม่เห็นด้วย

คะแนนเฉลี่ย 1.00-1.80 หมายถึงความความคิดเห็นของนักศึกษาต่ออยู่ในระดับ ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

จากเกณฑ์ช่วงคะแนนเฉลี่ยดังกล่าว ได้นำมากำหนดเป็นการแบ่งช่วงร้อยละความคิดเห็นของนักศึกษาต่อ ปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ดังนี้

$$\begin{aligned}
 \text{ร้อยละความคิดเห็น} &= \frac{\text{ช่วงคะแนนเฉลี่ยที่ได้} \times 100}{5} \\
 &= \frac{5.0 \times 100}{5} \\
 &= 100
 \end{aligned}$$

จะได้เกณฑ์การวัดระดับร้อยละความต้องการ ดังนี้

คะแนนเฉลี่ย 4.21 - 5.00 หมายถึง	ความคิดเห็นร้อยละ	84.20 - 100
คะแนนเฉลี่ย 3.41 - 4.20 หมายถึง	ความคิดเห็นร้อยละ	68.20 - 84.19
คะแนนเฉลี่ย 2.61 - 3.40 หมายถึง	ความคิดเห็นร้อยละ	52.20 - 68.19
คะแนนเฉลี่ย 1.81 - 2.60 หมายถึง	ความคิดเห็นร้อยละ	36.20 - 52.19
คะแนนเฉลี่ย 1.00 - 1.80 หมายถึง	ความคิดเห็นร้อยละ	20.20 - 36.19

3.2.2 การทดสอบเครื่องมือ ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล เพื่อการวิจัยครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

3.2.2.1 ศึกษาเอกสารวารสารบทความ ตำราต่างๆ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ศึกษาจากผู้มีประสบการณ์ในการวิจัย และผู้มีความชำนาญด้านการสร้างแบบสอบถามเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถามให้สอดคล้องเหมาะสมกับสภาพความเป็นจริง

3.2.2.2 เสนอแบบสอบถามที่สร้างขึ้นให้ผู้เชี่ยวชาญวิจัยตรวจแก้ไขทั้งในด้านเนื้อหา โครงสร้างแบบสอบถาม และสำนวนภาษา เพื่อตรวจพิจารณา และปรับปรุงแก้ไขข้อคำถามให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

3.2.2.3 ให้ผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวน 3 ท่าน พิจารณาตรวจสอบความเที่ยงตรงของเครื่องมือ

3.2.2.4 ทดลองหาคุณภาพของเครื่องมือโดยทดลองใช้แบบสอบถาม (Try Out) กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 ราย แล้วนำมาหาค่าความเชื่อมั่น โดยกำหนดค่าสัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's Alpha Coefficient) ซึ่งมีสูตรดังนี้

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left[1 - \frac{\sum s_i^2}{s^2} \right]$$

เมื่อ	α	คือ	ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น
	n	คือ	จำนวนประชากร
	$\sum s_i^2$	คือ	คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ
	s^2	คือ	ความแปรปรวนของคะแนนรวมทุกข้อ

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.3.1 เก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร หนังสือ บทความ และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

3.3.2 เก็บรวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูลจากแบบสอบถาม มีการดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

3.3.2.1 ทำการศึกษาหาข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับการแต่งกายของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ทั้ง 3 พื้นที่ (เทคนิคกรุงเทพ บพิตรพิมุข มหาเมฆ และ พระนครใต้) ซึ่งประกอบไปด้วยนักศึกษา 7 คณะ 1 วิทยาลัย ดังนี้

- คณะศิลปศาสตร์
- คณะบริหารธุรกิจ
- คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอ
- คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี
- คณะวิศวกรรมศาสตร์
- คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์
- คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม
- วิทยาลัยนานาชาติ

3.3.2.2 ทำการศึกษาค้นคว้า ในปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมกรรมการแต่งกายของนักศึกษา ในด้านต่างๆ เช่น ด้านกลุ่มเพื่อน สื่อ ดารานักร้อง แนวโน้มแฟชั่น ฯลฯ

3.3.2.3 เก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้แบบสอบถาม จำนวน 450 ชุด กรณีที่ผู้ตอบแบบสอบถามมีข้อสงสัยไม่เข้าใจ จะมีเจ้าหน้าที่คอยชี้แจงและอธิบายข้อสงสัยให้แก่ผู้ตอบแบบสอบถามได้แบบสอบถามกลับคืนทั้งสิ้น 390 ชุด นำมาตรวจสอบความสมบูรณ์ ของคำตอบในแบบสอบถาม จัดระเบียบหมวดหมู่ของข้อมูลในแบบสอบถาม ลงรหัส และนำข้อมูลไปวิเคราะห์ทางสถิติวิเคราะห์

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (Statistical Package for the Social Science: SPSS) กำหนดนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 มีขั้นตอนดังนี้

3.4.1 วิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ได้แก่ เพศ ระดับการศึกษา คณะ รายได้ และปัจจุบันพักอาศัยกับ ใช้ความถี่ (f) และค่าร้อยละ (Percentage)

3.4.2 วิเคราะห์พฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ได้แก่ เสื้อ กระโปรง/กางเกง รองเท้า เครื่องหมายของสถาบัน เครื่องประดับ และทรงผม ใช้ความถี่ (f) และค่าร้อยละ (Percentage)

3.4.3 การวิเคราะห์ระดับความคิดเห็นของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่มีต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และ ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลโดยการตรวจให้คะแนนเป็นรายข้อ แล้วนำคะแนนที่ ได้ มาหา ค่าเฉลี่ย และ ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เป็นรายด้านและเฉลี่ยรวมทุกด้าน

บทที่ 4
ผลการวิจัย
(Results)

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ข้อมูลส่วนบุคคลของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่ตอบแบบสอบถามทั้งหมด 390 ตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ ระดับการศึกษา คณะ รายได้ต่อเดือน และปัจจุบันนักศึกษาพักอาศัยกับ โดยแจกแจงความถี่ ค่าร้อยละ ดังรายละเอียดในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละข้อมูลของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา (n = 390)		จำนวน	ร้อยละ
เพศ	หญิง	265	67.90
	ชาย	125	32.10
ระดับการศึกษา	ชั้นปีที่ 1	130	33.30
	ชั้นปีที่ 2	100	25.60
	ชั้นปีที่ 4	88	22.60
	ชั้นปีที่ 3	72	18.50
คณะ	บริหารธุรกิจ	80	20.50
	ศิลปศาสตร์	76	19.50
	เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์	57	14.60
	วิศวกรรมศาสตร์	46	11.80
	อุตสาหกรรมสิ่งทอ	42	10.50
	ครุศาสตร์อุตสาหกรรม	36	09.20
	วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี	34	08.70
	วิทยาลัยนานาชาติ	19	04.90
รายได้ต่อเดือน	5,001 บาทขึ้นไป	120	30.80
	3,001 – 4,000 บาท	73	18.70
	4,001 – 5,000 บาท	66	16.90
	2,001 – 3,000 บาท	35	13.30

ตารางที่ 4.1 (ต่อ)

ข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา (n = 390)		จำนวน	ร้อยละ
ต่ำกว่า 1,000 บาท		40	10.30
1,000 – 2,000 บาท		39	10.00
ปัจจุบันนักศึกษา			
พักอาศัยกับ	บิดาและมารดา	201	51.50
	เพื่อน	49	12.60
	อยู่คนเดียว	49	12.60
	ญาติพี่น้อง	39	10.00
	มารดา	38	09.70
	บิดา	14	03.60

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามในงานวิจัยครั้งนี้ มีทั้งหมด 390 ตัวอย่าง นักศึกษา ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง 265 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 67.90 เพศชาย 125 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 32.10 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 130 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 33.30 รองลงมา ชั้นปีที่ 2 จำนวน 100 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 25.60 ชั้นปีที่ 4 จำนวน 88 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 22.60 และชั้นปีที่ 3 จำนวน 72 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 18.5 นักศึกษาส่วนใหญ่อยู่ขณะบริหารธุรกิจ จำนวน 80 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 20.50 รองลงมา คณะศิลปศาสตร์ จำนวน 76 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 19.5 ลำดับต่อมาคือ คณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ จำนวน 57 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 14.60 คณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 46 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 11.80 คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอ จำนวน 42 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 10.50 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จำนวน 36 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 9.20 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 34 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 8.7 วิทยาลัยนานาชาติ จำนวน 19 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 4.9 รายได้ต่อเดือนส่วนใหญ่ คือ 5,001 บาทขึ้นไป จำนวน 120 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 30.80 รองลงมา รายได้ 3,001 – 4,000 บาท จำนวน 73 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 18.70 รายได้ 4,001 – 5,000 บาท จำนวน 66 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 16.90 รายได้ 2,001 – 3,000 บาท จำนวน 35 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 13.30 รายได้ ต่ำกว่า 1,000 บาท จำนวน 40 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 10.30 และรายได้ 1,000 – 2,000 บาท จำนวน 39 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 10.00 นักศึกษาส่วนใหญ่จะพักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา จำนวน 201 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 51.50 รองลงมาอาศัยกับเพื่อนและอยู่คนเดียว จำนวน 49 ตัวอย่างเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 12.60 อาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง จำนวน 39

ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 10.00 อาศัยอยู่กับมารดา จำนวน 38 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 9.70 และอาศัยอยู่กับบิดา จำนวน 14 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 3.6 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

ตอนที่ 2 พฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของเสื้อที่นักศึกษาใส่มาเรียนในภาพรวม

พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา (n = 390)		จำนวน	ร้อยละ
เสื้อที่นักศึกษาใส่มาเรียน	ขนาดพอดีตัว	256	65.60
	ขนาดใหญ่กว่าตัว	69	17.70
	เน้นรูปร่าง	48	12.30
	ขนาดเล็กกว่าตัว	17	04.40
รวม		390	100.00

จากตารางที่ 4.2 พบว่า เสื้อที่นักศึกษาใส่มาเรียนส่วนใหญ่เป็นเสื้อขนาดพอดีตัว จำนวน 256 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 65.60 รองลงมาคือ เสื้อขนาดใหญ่กว่าตัว จำนวน 69 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 17.70 ลำดับต่อมาเสื้อเน้นรูปร่าง จำนวน 48 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 12.30 และนักศึกษาใส่เสื้อขนาดเล็กกว่าตัว จำนวน 17 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 4.40 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนของเสื้อที่นักศึกษาใส่มาเรียนระหว่างชายและหญิง

เสื้อที่นักศึกษาใส่มาเรียน	ชาย	หญิง	รวม
ขนาดพอดีตัว	86	170	256
ขนาดใหญ่กว่าตัว	28	41	69
เน้นรูปร่าง	8	40	48
ขนาดเล็กกว่าตัว	3	14	17
รวม	125	265	390

จากตารางที่ 4.3 พบว่า เสื้อที่นักศึกษาใส่มาเรียนส่วนใหญ่เป็นเสื้อขนาดพอดีตัวนั้นเป็นนักศึกษาหญิง จำนวน 170 ตัวอย่าง และ นักศึกษาชาย จำนวน 86 ตัวอย่าง รองลงมาคือ เสื้อขนาดใหญ่กว่าตัว นักศึกษาหญิง จำนวน 41 ตัวอย่าง และนักศึกษชาย จำนวน 28 ตัวอย่าง ลำดับต่อมาเสื้อที่เน้นรูปร่าง นักศึกษาหญิง จำนวน 40 ตัวอย่าง และนักศึกษชาย จำนวน 8 ตัวอย่าง และเสื้อขนาดเล็กกว่าตัว นักศึกษาหญิง จำนวน 14 ตัวอย่าง และ นักศึกษชาย 3 ตัวอย่าง ซึ่งจะเห็นได้ว่า

นักศึกษาส่วนใหญ่ทั้งหญิงและชายเลือกที่จะสวมใส่เสื้อขนาดพอดีตัว และรองลงมาเป็นเสื้อขนาดใหญ่กว่าตัว มากกว่าขนาดอื่น

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของกระโปรง/กางเกง ที่นักศึกษาใส่มาเรียนในภาพรวม

พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา (n = 390)		จำนวน	ร้อยละ
กระโปรง/กางเกง	ขนาดพอดีตัว	279	71.50
ที่นักศึกษาใส่มาเรียน	เน้นรูปร่าง	53	13.60
	ขนาดใหญ่กว่าตัว	43	11.00
	ขนาดเล็กกว่าตัว	15	03.80
รวม		390	100.00

จากตารางที่ 4.4 พบว่า กระโปรง/กางเกงที่นักศึกษาใส่มาเรียนส่วนใหญ่เป็นขนาดพอดีตัว จำนวน 279 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 71.50 รองลงมาคือ เน้นรูปร่าง จำนวน 53 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 13.60 ลำดับต่อมาขนาดใหญ่กว่าตัว จำนวน 43 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 11.00 และนักศึกษาใส่กระโปรงและกางเกงขนาดเล็กกว่าตัว จำนวน 15 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 3.80 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.5 แสดงจำนวนของกระโปรง/กางเกง ที่นักศึกษาใส่มาเรียนระหว่างชายและหญิง

กระโปรง/กางเกง ที่นักศึกษาใส่มาเรียน	ชาย	หญิง	รวม
ขนาดพอดีตัว	98	181	279
เน้นรูปร่าง	8	45	53
ขนาดใหญ่กว่าตัว	16	27	43
ขนาดเล็กกว่าตัว	3	12	15
รวม	125	265	390

จากตารางที่ 4.5 พบว่า กระโปรงที่นักศึกษาหญิงใส่มาเรียนส่วนใหญ่เป็นขนาดพอดีตัวนั้น จำนวน 181 ตัวอย่าง รองลงมาคือ เน้นรูปร่าง จำนวน 45 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ขนาดใหญ่กว่าตัว จำนวน 27 ตัวอย่าง ลำดับสุดท้าย ขนาดเล็กกว่าตัว จำนวน 12 ตัวอย่าง ส่วนนักศึกษาชายกางเกงที่ใส่มาเรียนส่วนใหญ่เป็นขนาดพอดีตัว จำนวน 98 ตัวอย่าง รองลงมาคือ ขนาดใหญ่กว่าตัว จำนวน 16 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา เน้นรูปร่าง จำนวน 8 ตัวอย่าง ลำดับสุดท้าย ขนาดเล็กกว่าตัว จำนวน 3 ตัวอย่าง ซึ่งจะเห็นได้ว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ใส่กระโปรงขนาดพอดีตัว รองลงมา เน้นรูปร่าง

ส่วนนักศึกษาชายส่วนใหญ่เลือกที่จะสวมใส่กางเกงขนาดพอดีตัว และรองลงมาเป็นกางเกงขนาดใหญ่กว่าตัว มากกว่าขนาดอื่น

ตารางที่ 4.6 แสดงจำนวนและร้อยละของรองเท้า ที่นักศึกษาใส่มาเรียนในภาพรวม

พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา (n = 390)		จำนวน	ร้อยละ
รองเท้าที่นักศึกษา ใส่มาเรียน	รองเท้าผ้าใบ	169	43.30
	รองเท้าแฟชั่น สีสนั	122	31.30
	รองเท้าคัทชู	85	21.80
	รองเท้าแตะ	14	03.60
รวม		390	100.00

จากตารางที่ 4.6 พบว่า รองเท้าที่นักศึกษาใส่มาเรียนส่วนใหญ่เป็นรองเท้าผ้าใบ จำนวน 169 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 43.30 รองลงมาคือ รองเท้าแฟชั่น สีสนั จำนวน 122 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 31.30 ลำดับต่อมา รองเท้าคัทชู จำนวน 85 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 21.80 และ รองเท้าแตะ จำนวน 14 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 3.60 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.7 แสดงจำนวนของรองเท้า ที่นักศึกษาใส่มาเรียนระหว่างชายและหญิง

รองเท้า ที่นักศึกษาใส่มาเรียน	ชาย	หญิง	รวม
รองเท้าผ้าใบ	88	81	169
รองเท้าแฟชั่น สีสนั	12	110	122
รองเท้าคัทชู	20	65	85
รองเท้าแตะ	5	9	14
รวม	125	265	390

จากตารางที่ 4.7 พบว่า รองเท้าที่นักศึกษาหญิงใส่มาเรียนส่วนใหญ่เป็นรองเท้าแฟชั่น สีสนั จำนวน 110 ตัวอย่าง รองลงมาคือ รองเท้าผ้าใบ จำนวน 81 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา รองเท้าคัทชู จำนวน 65 ตัวอย่าง ลำดับสุดท้าย รองเท้าแตะ จำนวน 9 ตัวอย่าง ส่วนนักศึกษาชายรองเท้าที่ใส่มาเรียนส่วนใหญ่เป็นรองเท้าผ้าใบ จำนวน 88 ตัวอย่าง รองลงมาคือ รองเท้าคัทชู จำนวน 20 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา รองเท้าแฟชั่น สีสนั จำนวน 12 ตัวอย่าง ลำดับสุดท้าย รองเท้าแตะ จำนวน 5 ตัวอย่าง ซึ่งจะเห็นได้ว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ใส่รองเท้าแฟชั่น สีสนั รองลงมา รองเท้าผ้าใบ ส่วนนักศึกษาชายส่วนใหญ่เลือกที่จะสวมใส่รองเท้าผ้าใบ และรองลงมาเป็นรองเท้าคัทชู

ตารางที่ 4.8 แสดงจำนวนและร้อยละของเครื่องหมายของสถาบัน ที่นักศึกษาได้มาเรียนในภาพรวม

พฤติกรรมกาแต่งกายของนักศึกษา (n = 390)		จำนวน	ร้อยละ
เครื่องหมายของสถาบัน ที่นักศึกษาได้มาเรียน	ติดเข็ม กระดุมและใส่เข็มขัดของสถาบัน	197	50.50
	ใส่เข็มขัดของสถาบัน	49	12.60
	ไม่ติดอะไรเลย	34	08.70
	ติดเข็ม และใส่เข็มขัดของสถาบัน	30	07.70
	ติดเข็ม ของสถาบัน	27	06.90
	ติดกระดุม และใส่เข็มขัดของสถาบัน	24	06.20
	ติดเข็ม และติดกระดุมของสถาบัน	21	05.40
	ติดกระดุมของสถาบัน	8	02.10
รวม		390	100.00

จากตารางที่ 4.8 พบว่า เครื่องหมายของสถาบันที่นักศึกษาได้มาเรียนส่วนใหญ่ ติดเข็ม ติดกระดุม และใส่เข็มขัดของสถาบัน จำนวน 197 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 50.50 รองลงมาคือ ใส่เข็มขัดของสถาบัน จำนวน 49 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 12.60 ลำดับต่อมา ไม่ติดอะไรเลย จำนวน 34 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 8.70 ลำดับต่อมา ติดเข็ม และใส่เข็มขัดของสถาบัน จำนวน 30 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 7.70 ลำดับต่อมา ติดเข็ม ของสถาบัน จำนวน 27 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 6.90 ลำดับต่อมา ติดกระดุม และใส่เข็มขัดของสถาบัน จำนวน 24 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 6.20 ลำดับต่อมา ติดเข็ม และติดกระดุมของสถาบัน จำนวน 21 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 5.40 และ ติดกระดุมของสถาบัน จำนวน 8 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 2.10 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.9 แสดงจำนวนของเครื่องหมายของสถาบัน ที่นักศึกษาได้มาเรียนระหว่างชายและหญิง

เครื่องหมายของสถาบัน ที่นักศึกษาได้มาเรียน	ชาย	หญิง	รวม
ติดเข็ม กระดุม และใส่เข็มขัดของสถาบัน	15	182	197
ใส่เข็มขัดของสถาบัน	43	6	49
ไม่ติดอะไรเลย	26	8	34
ติดเข็ม และใส่เข็มขัดของสถาบัน	16	14	30
ติดเข็ม ของสถาบัน	14	13	27
ติดกระดุม และใส่เข็มขัดของสถาบัน	7	17	24
ติดเข็ม และติดกระดุมของสถาบัน	3	18	21
ติดกระดุมของสถาบัน	1	7	8
รวม	125	265	390

จากตารางที่ 4.9 พบว่า เครื่องหมายสถาบันที่นักศึกษาหญิงใ้มาเรียนส่วนใหญ่คือ ติดเข็มติดกระดุม และใส่เข็มขัดของสถาบัน จำนวน 182 ตัวอย่าง รองลงมาคือ ติดเข็ม และติดกระดุมของสถาบันจำนวน 18 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ติดกระดุม และใส่เข็มขัดของสถาบัน จำนวน 17 ตัวอย่าง ลำดับต่อมาติดเข็ม และใส่เข็มขัดของสถาบัน จำนวน 14 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ติดเข็ม ของสถาบันจำนวน 13 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ไม่ติดอะไรเลย จำนวน 8 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ติดกระดุมของสถาบัน จำนวน 7 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ใส่เข็มขัดของสถาบัน จำนวน 6 ตัวอย่าง ส่วนนักศึกษาชายเครื่องหมายสถาบันที่นักศึกษาใ้มาเรียนส่วนใหญ่คือ ใส่เข็มขัดของสถาบัน จำนวน 43 ตัวอย่าง รองลงมาคือ ไม่ติดอะไรเลย จำนวน 26 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ติดเข็ม และใส่เข็มขัดของสถาบันจำนวน 16 ตัวอย่าง ลำดับต่อมาติดเข็ม กระดุม และใส่เข็มขัดของสถาบัน จำนวน 15 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ติดเข็ม ของสถาบัน จำนวน 14 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ติดกระดุม และใส่เข็มขัดของสถาบันจำนวน 7 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ติดเข็ม และติดกระดุมของสถาบัน จำนวน 3 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ติดกระดุมของสถาบัน จำนวน 1 ตัวอย่าง ซึ่งจะเห็นได้ว่านักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ใ้เครื่องหมายสถาบัน ติดเข็ม ติดกระดุม และใส่เข็มขัด รองลงมา ติดเข็ม และติดกระดุม ส่วนนักศึกษาชายส่วนใหญ่เลือกที่จะใส่เข็มขัดของสถาบัน และรองลงมา ไม่ติดอะไรเลย

ตารางที่ 4.10 แสดงจำนวนและร้อยละของเครื่องประดับ ที่นักศึกษาใ้มาเรียนในภาพรวม

เครื่องประดับ ที่นักศึกษาใ้มาเรียน	จำนวน	ร้อยละ
ใ้สนาฬิกา	258	42.93
ใ้ต่างหู	103	17.14
ใ้แหวน	99	16.47
ใ้สร้อยคอ	74	12.31
ใ้สร้อยข้อมือ	34	5.66
ใ้สร้อยข้อเท้า	17	2.83
ไม่ใ้เครื่องประดับ	16	2.66

จากตารางที่ 4.10 พบว่า มีเครื่องประดับที่นักศึกษาใ้มากที่สุดคือนาฬิกา จำนวน 258 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 42.93 รองลงมาคือต่างหู จำนวน 103 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 17.14 อันดับต่อมา ใ้แหวน 99 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 16.47 ลำดับต่อมาใ้สร้อยคอ 74 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 12.31 ลำดับต่อมา ใ้สร้อยข้อมือ 34 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 5.66 ลำดับต่อมา ใ้สร้อยข้อเท้า 17 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 2.83ลำดับต่อมา ไม่ใ้เครื่องประดับ 16 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 2.66

ซึ่งนักศึกษานั้นจะใส่เครื่องประดับมากกว่า 1 ชิ้นในบางราย ดังนั้นจึงขอแสดง จำนวนและร้อยละของตัวอย่างเครื่องประดับที่นักศึกษาใส่มาเรียนโดยละเอียดในตารางที่ 4.11 ต่อไป

ตารางที่ 4.11 แสดงจำนวนของเครื่องประดับ ที่นักศึกษาใส่มาเรียนโดยละเอียด

พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา (n = 390)		จำนวน	ร้อยละ
เครื่องประดับ	ใส่नाฬิกา	156	40.00
ที่นักศึกษาใส่มาเรียน	ใส่แหวน	35	09.00
	ใส่ต่างหู	34	08.70
	ใส่ต่างหูและนาฬิกา	20	05.10
	ใส่นาฬิกาและสร้อยข้อมือ	16	04.10
	ไม่ใส่เครื่องประดับ	16	04.10
	ใส่สร้อยคอ	14	03.60
	ใส่นาฬิกาและใส่สร้อยคอ	9	02.30
	ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา และใส่สร้อยคอ	9	02.30
	ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา และใส่แหวน	8	02.10
	ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยข้อมือ และใส่สร้อยข้อเท้า	8	02.10
	ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยคอ และใส่แหวน	8	02.10
	ใส่ต่างหู ใส่สร้อยคอ และใส่แหวน	7	01.80
	ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยคอ และใส่แหวน	7	01.80
	ใส่สร้อยคอ และใส่แหวน	6	01.50
	ใส่สร้อยข้อมือ	5	01.30
	ใส่สร้อยข้อเท้า	3	00.80
	ใส่ต่างหู และใส่สร้อยคอ	3	00.80
	ใส่นาฬิกา และใส่สร้อยข้อมือ	3	00.80
	ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยคอ และใส่สร้อยข้อมือ	3	00.80
	ใส่ต่างหู และใส่แหวน	2	00.50
	ใส่สร้อยคอ และใส่สร้อยข้อมือ	2	00.50
	ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา และใส่สร้อยข้อมือ	2	00.50
	ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยข้อมือ และใส่แหวน	2	00.50
	ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยคอ ใส่สร้อยข้อมือ และใส่แหวน	2	00.50

ตารางที่ 4.11 (ต่อ)

พฤติกรรมการแต่งกายของนักศึกษา (n = 390)	จำนวน	ร้อยละ
ใส่ต่างหู และใส่สร้อยข้อมือ	1	00.30
ใส่นาฬิกา และใส่สร้อยข้อมือ	1	00.30
ใส่สร้อยข้อมือ และใส่แหวน	1	00.30
ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา และใส่สร้อยข้อมือ	1	00.30
ใส่ต่างหู ใส่สร้อยคอ และใส่สร้อยข้อมือ	1	00.30
ใส่ต่างหู ใส่สร้อยข้อมือ และใส่แหวน	1	00.30
ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยข้อมือ ใส่แหวนและใส่สร้อยข้อมือ	1	00.30
ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยคอ ใส่สร้อยข้อมือและใส่แหวน	1	00.30
ใส่ต่างหู ใส่สร้อยคอ ใส่สร้อยข้อมือ ใส่แหวนและใส่สร้อยข้อมือ	1	00.30
ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยคอ ใส่สร้อยข้อมือ ใส่แหวนและใส่สร้อยข้อมือ	1	00.30
รวม	390	100.00

จากตารางที่ 4.11 พบว่า เครื่องประดับที่นักศึกษาใส่มาเรียนส่วนใหญ่ใส่นาฬิกา จำนวน 156 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 40.00 รองลงมาคือ ใส่แหวน จำนวน 35 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 9.00 ลำดับต่อมา ใส่ต่างหู จำนวน 34 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 8.70 ลำดับต่อมา ใส่ต่างหูและนาฬิกา จำนวน 20 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 5.10 ลำดับต่อมา ใส่นาฬิกาและสร้อยข้อมือ ,ไม่ใส่เครื่องประดับ จำนวน 16 ตัวอย่างเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 4.10 ลำดับต่อมา ใส่สร้อยคอ จำนวน 14 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 03.60 ลำดับต่อมา ใส่นาฬิกาและใส่สร้อยคอ ,ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา และใส่สร้อยคอ จำนวน 9 ตัวอย่างเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 02.30 ลำดับต่อมา ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา และใส่แหวน,ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยข้อมือ และใส่สร้อยข้อมือ,ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยคอ และใส่แหวน จำนวน 8 ตัวอย่างเท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 02.10 ลำดับต่อมา ใส่ต่างหู ใส่สร้อยคอ และใส่แหวน จำนวน 7 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 01.80 ลำดับต่อมา ใส่สร้อยคอ และใส่แหวน จำนวน 6 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 01.50 ลำดับต่อมา ใส่สร้อยข้อมือ จำนวน 5 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 01.30 ลำดับต่อมา ใส่สร้อยข้อมือ,ใส่ต่างหู และใส่สร้อยคอ,ใส่นาฬิกา และใส่สร้อยข้อมือ,ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา

ใส่สร้อยคอ และใส่สร้อยข้อมือ จำนวน 3 ตัวอย่างเท่าๆกัน คิดเป็นร้อยละ 0.80 ลำดับต่อมา ใส่ต่างหู และใส่แหวน,ใส่สร้อยคอ และใส่สร้อยข้อมือ,ใส่ต่างหู ใส่नाฬิกา และใส่สร้อยข้อมือ,ใส่नाฬิกา ใส่สร้อยข้อมือ และใส่แหวน,ใส่नाฬิกา ใส่สร้อยคอ ใส่สร้อยข้อมือ และใส่แหวน จำนวน 2 ตัวอย่างเท่าๆกัน คิดเป็นร้อยละ 0.50 ลำดับสุดท้าย ใส่ต่างหู และใส่สร้อยข้อมือ,ใส่नाฬิกา และใส่สร้อยข้อเท้า,ใส่สร้อยข้อมือ และใส่แหวน,ใส่ต่างหู ใส่नाฬิกา และใส่สร้อยข้อเท้า,ใส่ต่างหู ใส่สร้อยคอ และใส่สร้อยข้อเท้า,ใส่ต่างหู ใส่สร้อยข้อมือ และใส่แหวน,ใส่नाฬิกา ใส่สร้อยข้อมือ ใส่แหวนและใส่สร้อยข้อเท้า,ใส่ต่างหู ใส่नाฬิกา ใส่สร้อยคอ ใส่สร้อยข้อมือและใส่แหวน,ใส่ต่างหู ใส่สร้อยคอ ใส่สร้อยข้อมือ ใส่แหวนและใส่สร้อยข้อเท้า,ใส่ต่างหู ใส่नाฬิกา ใส่สร้อยคอ ใส่สร้อยข้อมือ ใส่แหวนและใส่สร้อยข้อเท้า จำนวน 1 ตัวอย่าง เท่าๆกัน คิดเป็นร้อยละ 0.30 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.12 แสดงจำนวนของเครื่องประดับ ที่นักศึกษาได้มาเข้าเรียนระหว่างชายและหญิง

เครื่องประดับ ที่นักศึกษาได้มาเข้าเรียน	ชาย	หญิง	รวม
ใส่นาฬิกา	65	91	156
ใส่แหวน	10	25	35
ใส่ต่างหู	7	27	34
ใส่ต่างหูและนาฬิกา	0	20	20
ใส่นาฬิกาและใส่แหวน	7	9	16
ไม่ใส่เครื่องประดับ	11	5	16
ใส่สร้อยคอ	3	11	14
ใส่นาฬิกาและใส่สร้อยคอ	5	4	9
ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา และใส่สร้อยคอ	3	6	9
ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา และใส่แหวน	0	8	8
ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยข้อมือ และใส่สร้อยข้อเท้า	1	7	8
ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยคอ และใส่แหวน	0	8	8
ใส่ต่างหู ใส่สร้อยคอ และใส่แหวน	1	6	7
ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยคอ และใส่แหวน	2	5	7
ใส่สร้อยคอ และใส่แหวน	3	3	6
ใส่สร้อยข้อมือ	2	3	5
ใส่สร้อยข้อเท้า	0	3	3
ใส่ต่างหู และใส่สร้อยคอ	0	3	3

ตารางที่ 4.12 (ต่อ)

เครื่องประดับ ที่นักศึกษาใส่มาเข้าเรียน	ชาย	หญิง	รวม
ใส่นาฬิกา และใส่สร้อยข้อมือ	0	3	3
ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยคอ และใส่สร้อยข้อมือ	0	3	3
ใส่ต่างหู และใส่แหวน	1	1	2
ใส่สร้อยคอ และใส่สร้อยข้อมือ	1	1	2
ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา และใส่สร้อยข้อมือ	0	2	2
ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยข้อมือ และใส่แหวน	1	1	2
ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยคอ ใส่สร้อยข้อมือ และใส่แหวน	1	1	2
ใส่ต่างหู และใส่สร้อยข้อมือ	0	1	1
ใส่นาฬิกา และใส่สร้อยข้อเท้า	0	1	1
ใส่สร้อยข้อมือ และใส่แหวน	0	1	1
ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา และใส่สร้อยข้อเท้า	0	1	1
ใส่ต่างหู ใส่สร้อยคอ และใส่สร้อยข้อเท้า	0	1	1
ใส่ต่างหู ใส่สร้อยข้อมือ และใส่แหวน	0	1	1
ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยข้อมือ ใส่แหวนและใส่สร้อยข้อเท้า	0	1	1
ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยคอ ใส่สร้อยข้อมือและใส่แหวน	0	1	1
ใส่ต่างหู ใส่สร้อยคอ ใส่สร้อยข้อมือ ใส่แหวนและใส่สร้อยข้อเท้า	1	0	1
ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยคอ ใส่สร้อยข้อมือ ใส่แหวนและใส่สร้อยข้อเท้า	0	1	1
	125	265	390

จากตารางที่ 4.12 พบว่า เครื่องประดับที่นักศึกษาหญิงใส่มาเรียนส่วนใหญ่คือ นาฬิกา จำนวน 91 ตัวอย่าง รองลงมาคือ ใส่ต่างหู จำนวน 27 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ใส่แหวน จำนวน 25 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ใส่ต่างหูและนาฬิกา จำนวน 20 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ใส่สร้อยคอจำนวน 11 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ใส่นาฬิกาและใส่แหวน จำนวน 9 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา และใส่แหวน, ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยคอ และใส่แหวน จำนวน 8 ตัวอย่างเท่าๆกัน ลำดับต่อมา ใส่นาฬิกา ใส่สร้อยข้อมือ และใส่สร้อยข้อเท้า จำนวน 7 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ใส่ต่างหู ใส่นาฬิกา และใส่สร้อยคอ, ใส่ต่างหู ใส่สร้อยคอ และใส่แหวน จำนวน 6 ตัวอย่างเท่ากัน ลำดับต่อมา ใส่

นาฬิกา ใส่มือข้อมือ และใส่แหวน, ไม่ใส่เครื่องประดับ จำนวน 5 ตัวอย่างเท่ากัน ลำดับต่อมา ใส่ นาฬิกาและใส่มือข้อมือ จำนวน 4 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ใส่ข้อมือ และใส่แหวน, ใส่ข้อมือ, ใส่ สร้อยข้อมือ, ใส่ต่างหู และใส่มือข้อมือ, ใส่ นาฬิกา และใส่มือข้อมือ, ใส่ต่างหู ใส่ นาฬิกา ใส่ สร้อยข้อมือ และใส่มือข้อมือ จำนวน 3 ตัวอย่างเท่ากัน ลำดับต่อมา ใส่ต่างหู ใส่ นาฬิกา และใส่ สร้อยข้อมือ จำนวน 2 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ใส่ต่างหู และใส่แหวน, ใส่ข้อมือ และใส่มือข้อมือ , ใส่ นาฬิกา ใส่ข้อมือ และใส่แหวน, ใส่ นาฬิกา ใส่ข้อมือ ใส่ข้อมือ และใส่แหวน, ใส่ ต่างหู และใส่มือข้อมือ, ใส่ นาฬิกา และใส่มือข้อมือ, ใส่ข้อมือ และใส่แหวน, ใส่ต่างหู ใส่ นาฬิกา และใส่มือข้อมือ, ใส่ต่างหู ใส่ข้อมือ และใส่มือข้อมือ, ใส่ต่างหู ใส่ข้อมือ และใส่แหวน, ใส่ นาฬิกา ใส่ข้อมือ ใส่แหวนและใส่มือข้อมือ, ใส่ต่างหู ใส่ นาฬิกา ใส่ข้อมือ ใส่ข้อมือและใส่แหวน, ใส่ต่างหู ใส่ นาฬิกา ใส่ข้อมือ ใส่ข้อมือและใส่แหวนและใส่มือข้อมือ จำนวน 1 ตัวอย่างเท่ากัน ตามลำดับ ส่วนเครื่องประดับที่นักศึกษาชายใส่มาเข้าเรียนส่วนใหญ่ใส่นาฬิกา จำนวน 65 ตัวอย่าง รองลงมาคือ ไม่ใส่เครื่องประดับ จำนวน 11 ตัวอย่าง ลำดับ ต่อมา ใส่แหวน จำนวน 10 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ใส่ต่างหู, ใส่ นาฬิกาและใส่แหวน จำนวน 7 ตัวอย่าง เท่ากัน ลำดับต่อมาใส่นาฬิกาและใส่มือข้อมือ จำนวน 5 ตัวอย่าง ลำดับต่อมาใส่มือข้อมือ, ใส่ต่างหู ใส่ นาฬิกา และใส่มือข้อมือ, ใส่ข้อมือ และใส่แหวน จำนวน 3 ตัวอย่างเท่ากัน ลำดับต่อมา ใส่ สร้อยข้อมือ, ใส่ นาฬิกา ใส่ข้อมือ และใส่แหวน จำนวน 2 ตัวอย่างเท่ากัน ลำดับต่อมา ใส่ นาฬิกา ใส่ข้อมือ และใส่มือข้อมือ, ใส่ต่างหู ใส่ข้อมือ และใส่แหวน, ใส่ต่างหู และใส่แหวน, ใส่ สร้อยข้อมือ และใส่มือข้อมือ, ใส่ นาฬิกา ใส่ข้อมือ และใส่แหวน, ใส่ นาฬิกา ใส่ข้อมือ ใส่ สร้อยข้อมือ และใส่แหวน, ใส่ต่างหู ใส่ข้อมือ ใส่ข้อมือและใส่มือข้อมือ ใส่แหวนและใส่มือข้อมือ จำนวน 1 ตัวอย่างเท่ากัน ซึ่งจะเห็นได้ว่า นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ใส่นาฬิกา รองลงมาคือต่างหู ส่วนนักศึกษาชายส่วนใหญ่ใส่นาฬิกา รองลงมา ไม่ใส่เครื่องประดับ

ตารางที่ 4.13 แสดงจำนวนและร้อยละของทรงผมที่นักศึกษาทำมาเข้าเรียนในภาพรวม

พฤติกรรมทรงผมของนักศึกษา (n = 390)		จำนวน	ร้อยละ
ทรงผมที่นักศึกษาทำมาเข้าเรียน	ตัดสั้น	113	29.00
	ปล่อยผมสยาย	101	25.90
	เกล้าเรียบร้อย	74	19.00
	จัดแต่งทรงผมตามสมัยนิยม	55	14.10
	ทำสีผม ธรรมชาติ	34	08.70
	ดัดผม	13	03.30
รวม		390	100.00

จากตารางที่ 4.13 พบว่า ทรงผมที่นักศึกษาทำมาเข้าเรียนส่วนใหญ่ตัดสั้น จำนวน 113 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 29.00 รองลงมาคือ ปลอยผมสยาย จำนวน 101 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 25.90 ลำดับต่อมาเกล้าเรียบร้อย จำนวน 74 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 19.00 ลำดับต่อมาจัดแต่งทรงผมตามสมัยนิยม จำนวน 55 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 14.10 ลำดับต่อมาทำสีผม ธรรมชาติ จำนวน 34 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 8.70 และ คัดผม จำนวน 13 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 3.30 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.14 แสดงจำนวนของทรงผม ที่นักศึกษาทำมาเข้าเรียนระหว่างชายและหญิง

ทรงผมที่นักศึกษาทำมาเข้าเรียน	ชาย	หญิง	รวม
ตัดสั้น	72	41	113
ปลอยผมสยาย	11	90	101
เกล้าเรียบร้อย	9	65	74
จัดแต่งทรงผมตามสมัยนิยม	24	31	55
ทำสีผม ธรรมชาติ	7	27	34
คัดผม	2	11	13
รวม	125	265	390

จากตารางที่ 4.14 พบว่า ทรงผมที่นักศึกษาหญิงทำมาเข้าเรียนส่วนใหญ่ปลอยผมสยาย จำนวน 90 ตัวอย่าง รองลงมา เก่าเรียบร้อย จำนวน 65 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ตัดสั้น จำนวน 41 ตัวอย่าง ลำดับต่อ จัดแต่งทรงผมตามสมัยนิยม จำนวน 31 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ทำสีผม ธรรมชาติ จำนวน 27 ตัวอย่าง และคัดผม จำนวน 11 ตัวอย่าง ส่วนนักศึกษาชายส่วนใหญ่ ตัดสั้น จำนวน 72 ตัวอย่าง รองลงมาจัดแต่งทรงผมตามสมัยนิยม จำนวน 24 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ปลอยผมสยาย จำนวน 11 ตัวอย่าง ลำดับต่อมาเกล้าผมเรียบร้อย จำนวน 9 ตัวอย่าง ลำดับต่อมา ทำสีผม ธรรมชาติ จำนวน 7 ตัวอย่าง และคัดผม จำนวน 2 ตัวอย่าง ซึ่งจะเห็นได้ว่า นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ปลอยผมสยาย รองลงมาคือ เก่าเรียบร้อย ส่วนนักศึกษาชายส่วนใหญ่ตัดสั้น รองลงมาคือ จัดแต่งทรงผมตามสมัยนิยม

ตอนที่ 3 ปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ของนักศึกษา
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ตารางที่ 4.15 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อม
ภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ด้านกลุ่มเพื่อน

หัวข้อประเมิน	n = 390		ระดับ ความคิดเห็น
	$\bar{X}$	S.D.	
ด้านกลุ่มเพื่อน			
นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อน กลุ่มเดียวกัน	3.54	1.098	เห็นด้วย
นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อน คณะเดียวกัน	3.45	1.074	เห็นด้วย
นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อน ต่างมหาวิทยาลัย	3.14	1.241	ไม่แน่ใจ
นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อน ต่างคณะ	3.13	1.214	ไม่แน่ใจ
รวม	3.31	.974	ไม่แน่ใจ

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ส่วนใหญ่นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจาก
เพื่อนกลุ่มเดียวกัน คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.54 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.098 ความคิดเห็น อยู่ใน
ระดับเห็นด้วย รองลงมาคือ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนคน
ละเดียวกัน คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.074 ความคิดเห็น อยู่ในระดับเห็น
ด้วย ลำดับต่อมาคือ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนต่างมหาวิทยาลัย
คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.14 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.241 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ
ลำดับต่อมาคือ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนต่างคณะ
คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.13 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.214 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ

ตามลำดับ โดยภาพรวม ด้านกลุ่มเพื่อน คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.31 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = .974
ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ

ตารางที่ 4.16 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อบัณฑิตวิทยาลัย
ภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ด้านสื่อ

หัวข้อประเมิน	n = 390		ระดับ ความคิดเห็น
	$\bar{X}$	S.D.	
ด้านสื่อ			
นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อ โทรทัศน์ วิทยุ	3.36	1.106	ไม่แน่ใจ
นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อ Social Network	3.29	1.196	ไม่แน่ใจ
นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อ Internet	3.29	1.196	ไม่แน่ใจ
นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อ สิ่งพิมพ์ นิตยสาร ป้ายโฆษณา	3.22	1.137	ไม่แน่ใจ
รวม	3.29	1.062	ไม่แน่ใจ

จากตารางที่ 4.16 พบว่า ส่วนใหญ่ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อโทรทัศน์ วิทยุ คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.36 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.106 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ รองลงมาคือ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อ Social Network และ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อ Internet คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.29 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.196 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ลำดับต่อมาคือ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อสิ่งพิมพ์ นิตยสาร ป้ายโฆษณา คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.22 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.137 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ตามลำดับ โดยภาพรวม ด้านสื่อ คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.29 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.062 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ

ตารางที่ 4.17 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ด้านดารา/นักร้อง

หัวข้อประเมิน	n = 390		ระดับ ความคิดเห็น
	$\bar{X}$	S.D.	
ด้านดารา/นักร้อง			
การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดัง สร้างแรงจูงใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา	3.44	1.104	เห็นด้วย
การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดัง สร้างความมั่นใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา	3.35	1.141	ไม่แน่ใจ
การแต่งกายของนักร้องต่างชาติ สร้างแรงจูงใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา	3.30	1.107	ไม่แน่ใจ
การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดัง ทำให้ดึงดูดความสนใจต่อเพื่อนต่างเพศได้ และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา	3.30	1.143	ไม่แน่ใจ
รวม	3.34	1.028	ไม่แน่ใจ

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ส่วนใหญ่การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดัง สร้างแรงจูงใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.44 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.104 ความคิดเห็น อยู่ในระดับเห็นด้วย รองลงมาคือ การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดัง สร้างความมั่นใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.141 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ลำดับต่อมาคือ การแต่งกายของนักร้องต่างชาติ สร้างแรงจูงใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.30 และส่วนเบี่ยงเบน

มาตรฐาน = 1.107 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ลำดับต่อมาคือ การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดัง ทำให้ดึงดูดความสนใจต่อเพื่อนต่างเพศได้ และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.30 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.143 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ตามลำดับ โดยภาพรวม ด้านดารา/นักร้อง คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.028 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ

ตารางที่ 4.18 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ด้านแนวโน้มแฟชั่น

หัวข้อประเมิน	n = 390		ระดับ ความคิดเห็น
	$\bar{X}$	S.D.	
ด้านแนวโน้มแฟชั่น			
การแต่งกายตามแฟชั่นทำให้คู่ทันสมัย สร้างแรงจูงใจ และต้องการยึดเป็นแบบอย่างในการแต่งกายชุดนักศึกษา	3.45	1.062	เห็นด้วย
กระแสของแฟชั่นทำให้เกิดการแข่งขันทางการแต่งกาย นักศึกษาจึงต้องปรับเปลี่ยนการแต่งกายให้ทันต่อกระแส โดยรวมไปถึงการแต่งกายชุดนักศึกษาด้วย	3.45	1.137	เห็นด้วย
เสื้อผ้าแฟชั่นในปัจจุบันเน้นสรีระร่างกาย ทำให้ดูโดดเด่น จึงยึดเป็นแบบอย่างในการแต่งกายชุดนักศึกษา	3.41	1.132	เห็นด้วย
แฟชั่นต่างประเทศ ดูแปลกตาไม่เหมือนใคร มีเอกลักษณ์ สร้างแรงจูงใจและต้องการยึดเป็นแบบอย่างในการแต่งกาย ชุดนักศึกษา	3.32	1.098	ไม่แน่ใจ
รวม	3.41	.971	เห็นด้วย

จากตารางที่ 4.18 พบว่า ส่วนใหญ่การแต่งกายตามแฟชั่นทำให้คู่ทันสมัย สร้างแรงจูงใจ และต้องการยึดเป็นแบบอย่างในการแต่งกายชุดนักศึกษา คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.062 และ กระแสของแฟชั่นทำให้เกิดการแข่งขันทางการแต่งกาย นักศึกษาจึงต้องปรับเปลี่ยนการแต่งกายให้ทันต่อกระแสนักศึกษาโดยรวมไปถึงการแต่งกายชุดนักศึกษาด้วย คิด

เป็นค่าเฉลี่ย = 3.45 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.137 ความคิดเห็น อยู่ในระดับเห็นด้วย
 รองลงมาคือ เสื้อผ้าแฟชั่นในปัจจุบันเน้นสรีระร่างกาย ทำให้ดูโดดเด่น จึงยึดเป็นแบบอย่างในการ
 แต่งกายชุดนักศึกษา คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.132 ความคิดเห็น
 อยู่ในระดับเห็นด้วย ลำดับต่อมาคือ แฟชั่นต่างประเทศ ดูแปลกตาไม่เหมือนใคร มีเอกลักษณ์
 สร้างแรงจูงใจและต้องการยึดเป็นแบบอย่างในการแต่งกายชุดนักศึกษา คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.32
 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.098 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ตามลำดับ โดยภาพรวม
 ด้านแนวโน้มของแฟชั่น คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = .971 ความคิดเห็น
 อยู่ในระดับเห็นด้วย

ตารางที่ 4.19 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของระดับความคิดเห็นต่อปัจจัยสิ่งแวดล้อม
 ภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา รวมทุกด้าน

หัวข้อประเมิน	n = 390		ระดับ
	$\bar{X}$	S.D.	ความคิดเห็น
ด้านแนวโน้มแฟชั่น	3.41	.971	เห็นด้วย
ด้านดารา/นักร้อง	3.34	1.028	ไม่แน่ใจ
ด้านกลุ่มเพื่อน	3.31	.974	ไม่แน่ใจ
ด้านสื่อ	3.29	1.062	ไม่แน่ใจ

จากตารางที่ 4.19 พบว่า ส่วนใหญ่ด้านแนวโน้มแฟชั่นในภาพรวมมีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด
 โดยคิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.41 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = .971 ความคิดเห็น อยู่ในระดับเห็นด้วย
 รองลงมาด้านดารา/นักร้องในภาพรวม คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.34 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.028
 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ลำดับต่อมา ด้านกลุ่มเพื่อนในภาพรวม คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.31
 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = .974 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ ลำดับสุดท้าย ด้านสื่อใน
 ภาพรวม คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.29 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน = 1.062 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่
 แน่ใจ

บทที่ 5

การสรุปผลการอภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

(Conclusions and Recommendations)

การวิจัยเรื่อง การวิจัยหัวข้อเรื่อง “วิจัยพฤติกรรมกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ” มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาพฤติกรรมกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ 2) เพื่อศึกษาปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ 3) เพื่อศึกษาปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ โดยการวิจัยครั้งนี้เป็นเชิงปริมาณ (Quantitative Research) ในรูปแบบการวิจัยเชิงสำรวจ (Survey Research) โดยมีนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพเป็นหน่วยของการวิเคราะห์ (Unit of analysis) โดยการใช้แบบสอบถาม (Questionnaire) และเพื่อให้การสรุปผลและการอภิปรายผลการศึกษาสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ คณะผู้วิจัยได้แบ่งการนำเสนอเนื้อหาในบทนี้ ออกเป็น 5 ส่วน เรียงตามลำดับเนื้อหาดังต่อไปนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

5.3 สิ่งที่ค้นพบใหม่จากการวิจัย

5.4 ข้อเสนอแนะ

5.5 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

5.1 สรุปผลการวิจัย

คณะผู้วิจัยได้ทำการศึกษาวิจัยหัวข้อเรื่อง “วิจัยพฤติกรรมกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ” โดยสรุป ดังนี้

5.1.1 ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

จากการที่นักวิจัยได้ศึกษาข้อมูลส่วนบุคคล พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามในงานวิจัยครั้งนี้ มีทั้งหมด 390 ตัวอย่าง นักศึกษา ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง 265 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 67.90 เพศชาย 125 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 32.10 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด ระดับการศึกษาส่วนใหญ่อยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 130 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 33.30 รองลงมา ชั้นปีที่ 2 จำนวน 100 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 25.60 ชั้นปีที่ 4 จำนวน 88 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 22.60 และชั้นปี

ที่ 3 จำนวน 72 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 18.5 นักศึกษาส่วนใหญ่อยู่คณะบริหารธุรกิจ จำนวน 80 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 20.50 รองลงมาคณะศิลปศาสตร์ จำนวน 76 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 19.5 ลำดับต่อมาคือคณะเทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์ จำนวน 57 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 14.60 คณะวิศวกรรมศาสตร์ จำนวน 46 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 11.80 คณะอุตสาหกรรมสิ่งทอ จำนวน 42 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 10.50 คณะครุศาสตร์อุตสาหกรรม จำนวน 36 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 9.20 คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี จำนวน 34 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 8.7 วิทยาลัยนานาชาติ จำนวน 19 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 4.9 รายได้ต่อเดือนส่วนใหญ่ คือ 5,001 บาทขึ้นไป จำนวน 120 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 30.80 รองลงมารายได้ 3,001 – 4,000 บาท จำนวน 73 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 18.70 รายได้ 4,001 – 5,000 บาท จำนวน 66 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 16.90 รายได้ 2,001 – 3,000 บาท จำนวน 35 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 13.30 รายได้ต่ำกว่า 1,000 บาท จำนวน 40 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 10.30 และรายได้ 1,000 – 2,000 บาท จำนวน 39 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 10.00 นักศึกษาส่วนใหญ่จะพักอาศัยอยู่กับบิดาและมารดา จำนวน 201 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 51.50 รองลงมาอาศัยกับเพื่อนและอยู่คนเดียว จำนวน 49 ตัวอย่าง เท่ากัน คิดเป็นร้อยละ 12.60 อาศัยอยู่กับญาติพี่น้อง จำนวน 39 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 10.00 อาศัยอยู่กับมารดา จำนวน 38 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 9.70 และอาศัยอยู่กับบิดา จำนวน 14 ตัวอย่าง คิดเป็นร้อยละ 3.6 ของผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมด

5.1.2 พฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

จากการวิจัยสรุปได้ว่า พฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่มีคะแนนเฉลี่ยสูงสุด 2 อันดับ มีดังนี้

5.1.2.1 เสื้อที่นักศึกษาใส่มาเรียน นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ใส่เสื้อขนาดพอดีตัว จำนวน 170 ตัวอย่าง และรองลงมาเป็นเสื้อขนาดใหญ่กว่าตัว จำนวน 41 ตัวอย่าง นักศึกษาชายส่วนใหญ่เลือกที่จะสวมใส่เสื้อขนาดพอดีตัว จำนวน 86 ตัวอย่าง รองลงมาเป็นเสื้อขนาดใหญ่กว่าตัว จำนวน 28 ตัวอย่าง

5.1.2.2 กางเกง/กระโปรงที่นักศึกษาใส่มาเรียน นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ใส่กระโปรงขนาดพอดีตัว จำนวน 181 ตัวอย่าง รองลงมา กระโปรงที่เน้นรูปร่าง จำนวน 45 ตัวอย่าง นักศึกษาชายส่วนใหญ่เลือกที่จะสวมใส่กางเกงขนาดพอดีตัว จำนวน 98 ตัวอย่าง รองลงมาเป็นกางเกงขนาดใหญ่กว่าตัว จำนวน 16 ตัวอย่าง

5.1.2.3 **รองเท้าที่นักศึกษาใส่มาเรียน** นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ใส่รองเท้าแฟชั่น สีสนั จำนวน 110 ตัวอย่าง รองลงมา รองเท้าผ้าใบ จำนวน 81 ตัวอย่าง ส่วนนักศึกษาชายส่วนใหญ่ เลือกที่จะสวมใส่รองเท้าผ้าใบ จำนวน 88 ตัวอย่าง รองลงมา เป็นรองเท้าคัทชู จำนวน 20 ตัวอย่าง

5.1.2.4 **เครื่องหมายของสถาบันที่นักศึกษาใส่มาเรียน** นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ใส่ เครื่องหมายสถาบัน คือ ติดเข็ม ติดกระดุม และใส่เข็มขัด จำนวน 182 ตัวอย่าง รองลงมา ติดเข็ม และติดกระดุม จำนวน 18 ตัวอย่าง ส่วนนักศึกษาชายส่วนใหญ่เลือกที่จะใส่เข็มขัดของสถาบัน จำนวน 43 ตัวอย่าง และรองลงมา ไม่ติดอะไรเลย จำนวน 26 ตัวอย่าง

5.1.2.5 **เครื่องประดับที่นักศึกษาใส่มาเรียน** นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่จะใส่นาฬิกา จำนวน 91 ตัวอย่าง รองลงมา คือต่างหู จำนวน 27 ตัวอย่าง ส่วนนักศึกษาชายส่วนใหญ่ใส่นาฬิกา จำนวน 65 ตัวอย่าง รองลงมา ไม่ใส่เครื่องประดับ จำนวน 11 ตัวอย่าง

5.1.2.6 **ทรงผมที่นักศึกษาทำมาเข้าเรียน** นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่ปล่อยผมสยาย จำนวน 90 ตัวอย่างรองลงมาคือเกล้าเรียบร้อย จำนวน 65 ตัวอย่างส่วนนักศึกษาชายส่วนใหญ่ตัดสั้น จำนวน 72 ตัวอย่างรองลงมาคือ จัดแต่งทรงผมตามสมัยนิยม จำนวน 24 ตัวอย่าง

5.1.3 **ปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ**

จากการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนมีความคิดเห็นต่อ ปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มี อิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ที่มี คะแนนเฉลี่ยสูงสุด 2 อันดับ ดังนี้

5.1.3.1 **ด้านกลุ่มเพื่อน** ส่วนใหญ่นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุด นักศึกษาจากเพื่อนกลุ่มเดียวกัน คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.54 ความคิดเห็น อยู่ในระดับเห็นด้วย รองลงมา คือ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนคณะเดียวกัน คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.45 ความคิดเห็น อยู่ในระดับเห็นด้วย

5.1.3.2 **ด้านสื่อ** ส่วนใหญ่นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจาก สื่อโทรทัศน์ วิทยุ คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.36 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ รองลงมาคือ นักศึกษา ได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อ Social Network และ นักศึกษาได้รับอิทธิพลใน การแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อ Internet คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.29 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ

5.1.3.3 **ด้านดารา/นักร้อง** ส่วนใหญ่การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดัง สร้างแรงจูงใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา คิดเป็น ค่าเฉลี่ย = 3.44 ความคิดเห็น อยู่ในระดับเห็นด้วย รองลงมาคือ การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่น

ชื่อดัง สร้างความมั่นใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.35 ความคิดเห็น อยู่ในระดับไม่แน่ใจ

5.1.3.4 ด้านแนวโน้มแฟชั่น ส่วนใหญ่การแต่งกายตามแฟชั่นทำให้คู่ทันสมัย สร้างแรงจูงใจและต้องการยึดเป็นแบบอย่างในการแต่งกายชุด และ กระแสของแฟชั่นทำให้เกิด การแข่งขันทางการแต่งกาย นักศึกษาจึงต้องปรับเปลี่ยนการแต่งกายให้ทันต่อกระแสนักศึกษา โดยรวมไปถึงการแต่งกายชุดนักศึกษาด้วย คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.45 ความคิดเห็น อยู่ในระดับเห็นด้วย รองลงมาคือ เสื้อผ้าแฟชั่นในปัจจุบันเน้นสรีระร่างกาย ทำให้ดูโดดเด่น จึงยึดเป็นแบบอย่างในการ แต่งกายชุดนักศึกษา คิดเป็นค่าเฉลี่ย = 3.41 ความคิดเห็น อยู่ในระดับเห็นด้วย

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยเรื่อง “วิจัยพฤติกรรมกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัย เทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ” อภิปรายผลตามวัตถุประสงค์ของการศึกษา ได้ดังนี้

5.2.1 จากการที่นักวิจัยได้ศึกษาข้อมูล พบว่า พฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของ นักศึกษา มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ โดยส่วนใหญ่ยังแต่งกายไม่ถูกระเบียบ ทั้ง นักศึกษาชายและนักศึกษาหญิง นั้น แบ่งออกได้ ดังนี้

5.2.1.1 นักศึกษาชาย

นักศึกษาชายส่วนใหญ่จะใส่เสื้อและกางเกงขนาดพอดีตัวและขนาดใหญ่ กว่าตัว จะเลือกสวมใส่รองเท้าผ้าใบและรองเท้าคัทชู ส่วนเครื่องหมายของสถาบันนั้นส่วนใหญ่ นักศึกษาจะใส่เพียงเข็มขัด และรองลงมาไม่ติดเครื่องหมายเลย เครื่องประดับจะเป็นนาฬิกา ส่วน ทรงผมที่นิยมทำมาเข้าเรียน คือ ตัดสั้น และจัดแต่งทรงผมตามสมัยนิยม

5.2.1.2 นักศึกษาหญิง

นักศึกษาหญิงส่วนใหญ่จะใส่เสื้อขนาดพอดีตัวและขนาดใหญ่กว่าตัว ส่วนกระโปรงจะใส่แบบพอดีตัวและเน้นรูปร่าง จะเลือกสวมใส่รองเท้าแฟชั่น สีสัน และรองเท้า ผ้าใบ ส่วนเครื่องหมายของสถาบัน นั้น ส่วนใหญ่นักศึกษาหญิงจะใส่ครบไม่ว่า ติดเข็ม ติดกระดุม และใส่เข็มขัด และรองลงมาติดเข็ม ติดกระดุม เครื่องประดับจะเป็นนาฬิกา และต่างหู ส่วนทรงผมที่นิยมทำมาเข้าเรียน คือ ปลอยสยาย และเกล้าผม

5.2.2 จากการวิจัยพบว่า ปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุด นักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ นั้น ในด้านกลุ่มเพื่อน คือส่วน ใหญ่นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนกลุ่มเดียวกัน เนื่องจากเพื่อนเป็น บุคคลที่มีความใกล้ชิดกับนักศึกษา เป็นวัยเดียวกัน สามารถสื่อสารและเข้าใจถึงความต้องการของ นักศึกษาได้ดี ทำให้นักศึกษาเกิดความไว้วางใจ เพื่อนจึงสามารถชักชวน และสร้างแรงจูงใจให้กับ

แต่งกาย นักศึกษาจึงต้องปรับเปลี่ยนการแต่งกายให้ทันต่อกระแสนักศึกษาโดยรวมไปถึงการแต่งกายชุดนักศึกษา จากข้อคำถามทั้งหมด

5.3 สิ่งที่ค้นพบใหม่จากการศึกษา

5.3.1 รุ่นพี่ในสาขาวิชาเดียวกัน มีบทบาทค่อนข้างมากในการให้นักศึกษาปฏิบัติตามคำสั่ง

5.3.2 รายได้ของนักศึกษาเพียงพอต่อการซื้อเสื้อผ้าได้บ่อย ทำให้นักศึกษาสามารถเปลี่ยนเสื้อผ้าได้ตามแฟชั่น

5.3.3 นักศึกษาบางรายไม่รู้สึว่าการแต่งกายของตนเองในปัจจุบันนั้นผิดกฎระเบียบ

5.4 ข้อเสนอแนะ

คณะผู้วิจัยคาดว่าผลการศึกษานี้สามารถนำไปใช้เป็นฐานข้อมูลสำหรับการพัฒนาการแต่งกายชุดนักศึกษา และสร้างมาตรฐานให้ชัดเจน เพื่อเป็นแนวทางในการปฏิบัติ โดยต้องการให้ผู้ที่เกี่ยวข้อง ทางมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ ไม่ว่าจะเป็นส่วนใดของทางมหาวิทยาลัยฯ ก็ตาม อาทิ เช่น นักศึกษา คณาจารย์ เจ้าหน้าที่มหาวิทยาลัย เป็นต้น เข้ามาช่วยดูแลให้ความรู้กับนักศึกษาในเรื่องของกฎระเบียบการแต่งกายชุดนักศึกษา ช่วยกันเผยแพร่ข่าวสารให้มากขึ้น ให้ความสำคัญกับการแต่งกายชุดนักศึกษาให้มากขึ้น รณรงค์และสร้างกิจกรรมเกี่ยวกับการแต่งกายชุดนักศึกษาให้มากขึ้น และสร้างความภาคภูมิใจในการแต่งกายที่ถูกกฎระเบียบ

5.5 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยต่อไป

จากการศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาอื่น ๆ สามารถนำผลการศึกษาที่ได้ไปทำการศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นต่าง ๆ ดังนี้

5.5.1 ศึกษาถึงวิธีการสร้างแรงจูงใจที่ทำให้เกิดการปฏิบัติตาม

5.5.2 ศึกษาถึงการแต่งกายที่ดี และข้อดีของการแต่งกายที่ถูกกฎระเบียบ

5.5.3 ให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการสร้างมาตรฐานการแต่งกายชุดนักศึกษาที่ถูกกฎระเบียบ

บรรณานุกรม

- กันยา สุวรรณแสง.(2540).จิตวิทยาทั่วไป.กรุงเทพ: โรงพิมพ์อักษรพิทยา
- กาญจนา แก้วเทพ.(2547).การวิเคราะห์เรื่องแนวคิดและเทคนิค(พิมพ์ครั้งที่4).กรุงเทพมหานคร:
สำนัก พิมพ์ แบรดี้เอง.
- คม ชัด ลึก .(2545).แฟชันนักศึกษา.(หนังสือพิมพ์คม ชัด ลึก ฉบับวันพฤหัสบดี ที่ 19 ธันวาคม 2545).
- ชิดชนก ผิวงาม.(2550).ความเห็นของวัยรุ่นต่ออิทธิพลของการนำเสนอแฟชั่นในนิตยสารวัยรุ่น ที่ทำให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบ ดาราแต่งกาย.วารสารศาสตร์มหาบัณฑิต,
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชลธิพร เสงี่ยมศักดิ์โสภณ.(2541).การเปิดรับสื่อ การรับเกี่ยวกับสังคมตะวันตกและการใช้ชีวิต แบบสังคมตะวันตกของวัยรุ่นไทยในเขตกรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต
คณะนิเทศศาสตร์,จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทศพล มงคลถาวร.(2550).ศึกษาความพึงพอใจต่อการรับสื่อโฆษณาออนไลน์ ของนักศึกษา มหาวิทยาลัยรามคำแหง.เทคโนโลยีสื่อสารมวลชน,มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ.(2549).ประมวลข้อบังคับระเบียบและประกาศ,
กรุงเทพมหานคร.
- บัณฑิต ไกรวิจิตร.(2550).การแต่งกายของนักศึกษา กับอำนาจ,บทความ
พหุพันธ์ อินตะแก้ว.(2543).พฤติกรรมการบริโภคเครื่องแต่งกายของนักศึกษาหญิงในมหา
วิทยาลัยรามคำแหง.คหกรรมศาสตร์เพื่อพัฒนาชุมชน,มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- พวงผกา คุโรวาท.(2540).ประวัติเครื่องแต่งกาย.(พิมพ์ครั้งที่5).กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์,
อักษรพิทยา.
- ศูนย์วิจัย กรุงเทพโพลล์ มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.(2545).ความเห็นของคนกรุงต่อการแต่งกาย
ล่อแหลมของผู้หญิง,แหล่งที่มา:<http://research.bu.ac.th/oldpo/111.htm/>
- สินนภา ภู่อ่าง.(2544).การเปิดรับข่าวสารทัศนคติและแต่งกายตามแฟชั่นของวัยรุ่นในเขต
กรุงเทพมหานคร.วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์มหาบัณฑิต,จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุชา จันทน์เอม.(2517).จิตวิทยาทั่วไป.กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- สุภาวดี บัวบาน.(2549).ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการเลียนแบบดาราและนักร้องของวัยรุ่น.
วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(สื่อสารมวลชน),มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ลำเนาวั ขจรศิลป์.(2539)..พื้นฐานมิติใหม่ของกิจการนักศึกษา1:และบริการ นักศึกษา.

กรุงเทพมหานคร:มหาวิทยาลัยเกษมบัณฑิต.

หทัยรัตน์ สุดา.(2550).การใช้อำนาจควบคุมเด็กคือวาระแห่งชาติ.วารสารสื่อสื่อสาร.

อาคม สวัสดิ์มงคล.(2546).ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายของนักศึกษา กรณีศึกษาสถาบัน

ราชภัฏอุบลราชธานี.งานประกันคุณภาพ การศึกษา2546.

Bandura,A.(1977).Social Learning theory.newyork:General learning press.

Badura,A.(1989).Social cognitive theory.annal ot child Development,6,1-66.

ภาคผนวก ก

แบบสอบถาม

โครงการวิจัย พฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

๑. แบบสอบถามชุดนี้ มี ๓ ตอน

ตอนที่ ๑ ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ตอนที่ ๒ พฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

ตอนที่ ๓ ปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

๒. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามนี้จะนำไปพัฒนาด้านการแต่งกายของนักศึกษาต่อไป

ตอนที่ ๑ ปัจจัยส่วนบุคคลที่มีผลต่อพฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยี

ราชมงคลกรุงเทพ (กรุณาทำเครื่องหมาย ☒ ลงใน ☐ ที่กำหนด)

๑. เพศ

☐ ๑) ชาย

☐ ๒) หญิง

๒. ระดับการศึกษา

☐ ๑) ชั้นปีที่ ๑

☐ ๒) ชั้นปีที่ ๒

☐ ๓) ชั้นปีที่ ๓

☐ ๔) ชั้นปีที่ ๔

๓. คณะ

☐ ๑) ศิลปศาสตร์

☐ ๒) บริหารธุรกิจ

☐ ๓) วิศวกรรมสิ่งทอ

☐ ๔) วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

☐ ๕) วิศวกรรมศาสตร์

☐ ๖) เทคโนโลยีคหกรรมศาสตร์

☐ ๗) ครุศาสตร์อุตสาหกรรม

☐ ๘) วิทยาลัยนานาชาติ

๔. รายได้ต่อเดือน

☐ ๑) ต่ำกว่า ๑,๐๐๐ บาท

☐ ๒) ๑,๐๐๐ – ๒,๐๐๐ บาท

☐ ๓) ๒,๐๐๑ – ๓,๐๐๐ บาท

☐ ๔) ๓,๐๐๑ – ๔,๐๐๐ บาท

☐ ๕) ๔,๐๐๑ – ๕,๐๐๐ บาท

☐ ๖) ๕,๐๐๑ บาทขึ้นไป

๕. ปัจจุบันนักศึกษาพักอาศัยกับ

☐ ๑) บิดา	☐ ๒) มารดา
☐ ๓) บิดาและมารดา	☐ ๔) เพื่อน
☐ ๕)ญาติพี่น้อง	☐ ๖) อยู่คนเดียว

ตอนที่ ๒ พฤติกรรมการแต่งกายชุดนักศึกษาของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

๑. เสื้อที่นักศึกษาใส่มาเรียน

☐ ๑) ขนาดเล็กกว่าตัว	☐ ๒) ขนาดพอดีตัว
☐ ๓) ขนาดใหญ่กว่าตัว	☐ ๔) เน้นรูปร่าง

๒. กระโปรง/กางเกง ที่นักศึกษาใส่มาเรียน

☐ ๑) ขนาดเล็กกว่าตัว	☐ ๒) ขนาดพอดีตัว
☐ ๓) ขนาดใหญ่กว่าตัว	☐ ๔) เน้นรูปร่าง

๓. รองเท้าที่นักศึกษาใส่มาเรียน

☐ ๑) รองเท้าผ้าใบ	☐ ๒) รองเท้าผ้าใบ
☐ ๓) รองเท้าแฟชั่น สีสัน	☐ ๔) รองเท้าแตะ

๔. เครื่องหมายของสถาบันที่นักศึกษาใส่มาเรียน

☐ ๑) ตีตเข็มของสถาบัน	☐ ๒) ตีตกระดุมของสถาบัน
☐ ๓) ใส่เข็มขัดของสถาบัน	☐ ๔) ตีตเข็ม และตีตกระดุม ของสถาบัน
☐ ๕) ตีตเข็ม และใส่เข็มขัดของสถาบัน	☐ ๖) ตีตกระดุม และใส่เข็มขัดของสถาบัน
☐ ๗) ตีตเข็ม กระดุม และใส่เข็มขัดของสถาบัน	☐ ๘) ไม่ติดอะไรเลย

๕. เครื่องประดับที่นักศึกษาใส่มาเรียน

☐ ๑) ใส่ต่างหู	☐ ๒) ใส่นาฬิกา
☐ ๓) ใส่สร้อยคอ	☐ ๔) ใส่สร้อยข้อมือ
☐ ๕) ใส่แหวน	☐ ๖) ใส่สร้อยข้อเท้า
	☐ ๗) ไม่ใส่เครื่องประดับ

๖. ทรงผมที่นักศึกษาทำมาเข้าเรียน

☐ ๑)เกล้าเรียบร้อย	☐ ๒) ทำสีผม ฉูดฉาด
☐ ๓) ปล่อยผมสยาย	☐ ๔) ตัดสั้น
☐ ๕) จัดแต่งทรงผมตามสมัยนิยม	☐ ๖) ตัดผม

ตอนที่ ๓ ปัจจัยสิ่งแวดล้อมภายนอกที่มีอิทธิพลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา ของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลกรุงเทพ

คำชี้แจง

- ๕ คะแนน หมายถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง
 ๔ คะแนน หมายถึง เห็นด้วย
 ๓ คะแนน หมายถึง ไม่แน่ใจ
 ๒ คะแนน หมายถึง ไม่เห็นด้วย
 ๑ คะแนน หมายถึง ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง

หัวข้อคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น				
๓.๑ ด้านกลุ่มเพื่อน	๕	๔	๓	๒	๑
๓.๑.๑ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนกลุ่มเดียวกัน					
๓.๑.๒ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนคณะเดียวกัน					
๓.๑.๓ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนต่างคณะ					
๓.๑.๔ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากเพื่อนต่างมหาวิทยาลัย					
๓.๒ ด้านสื่อ	๕	๔	๓	๒	๑
๓.๒.๑ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อโทรทัศน์วิทยุ					
๓.๒.๒ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อสิ่งพิมพ์ นิตยสาร ป้ายโฆษณา					
๓.๒.๓ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อ Social Network					
๓.๒.๔ นักศึกษาได้รับอิทธิพลในการแต่งกายชุดนักศึกษาจากสื่อ Internet					

หัวข้อคิดเห็น	ระดับความคิดเห็น				
	๕	๔	๓	๒	๑
๓.๓ ด้านดารา นักร้อง					
๓.๓.๑ การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดัง สร้างแรงจูงใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา					
๓.๓.๒ การแต่งกายของนักร้องต่างชาติ สร้างแรงจูงใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา					
๓.๓.๓ การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดัง สร้างความมั่นใจในการแต่งกายของวัยรุ่นในปัจจุบัน และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา					
๓.๓.๔ การแต่งกายของดารานักร้องวัยรุ่นชื่อดัง ทำให้ดึงดูดความสนใจต่อเพื่อนต่างเพศได้ และส่งผลต่อการแต่งกายชุดนักศึกษา					
๓.๔ ด้านแนวโน้มแฟชั่น					
๓.๔.๑ การแต่งกายตามแฟชั่นทำให้ดูทันสมัย สร้างแรงจูงใจและต้องการยึดเป็นแบบอย่างในการแต่งกายชุดนักศึกษา					
๓.๔.๒ กระแสของแฟชั่นทำให้เกิดการแข่งขันทางการแต่งกาย นักศึกษาจึงต้องปรับเปลี่ยนการแต่งกายให้ทันต่อกระแส โดยรวมไปถึงการแต่งกายชุดนักศึกษาด้วย					
๓.๔.๓ แฟชั่นต่างประเทศ ดูแปลกตาไม่เหมือนใคร มีเอกลักษณ์ สร้างแรงจูงใจและต้องการยึดเป็นแบบอย่างในการแต่งกายชุดนักศึกษา					
๓.๔.๔ เสื้อผ้าแฟชั่นในปัจจุบันเน้นสรีระร่างกาย ทำให้ดูโดดเด่น จึงยึดเป็นแบบอย่างในการแต่งกายชุดนักศึกษา					